

DENEME

ESMERLİĞİME BAKMA

Mustafa Uçurum

İTİFAK

ESMERLİĞİME
BAKMA

Mustafa Uçurum

Mustafa UÇURUM

1973 yılında Tokat'ın Pazar ilçesinde doğdu. İlkokulu, ortaokulu ve liseyi Adapazarı'nda; üniversiteyi Sivas'ta okudu. Sivas'ta Martı dergisini (9 sayı) sonra aynı ekiple 42 sayı devam eden Yitik Düşler'i çıkarttı. Tokat merkezli olarak çıkardığı Polemik dergisi 12 sayı devam etti. Halen yayınıını sürdüren Tasfiye dergisininin 12 sayı genel yayın editörlüğünü yaptı.

Şiir ve yazıları; Dergâh, Yediiklim, Hece, Kırklar, Kum Yazıları, Düşünarı, Yolcu, Ardiç, Sühan, Tasfiye, Derkenar, gibi dergilerde yayımlandı.

Fatma Rümeyşa ve Ahmet Berkay'ın babası. Mustafa Uçurum, Tokat'ta öğretmenlik yapıyor.

Yayımlanmış eserleri:

Tenhalayın Kalbimi

ESMERLİĞİME BAKMA

Mustafa Uçurum

ESMERLİĞİME BAKMA

Copyright © Sütun Yayınları, 2009

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Kalender YILDIZ

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN

978-975-9089-71-9

Yayın Numarası

65

Basım Yeri ve Yılı

Seda Ozalit Kısıklı Cd. No: 49

Altunizade/İSTANBUL

Tel: (0216) 651 13 73

Ağustos 2009

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Sütun Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5

34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.sutun yayinlari.com

İçindekiler

- 7 Toprak rengi hayat
11 Parçalanmış ayak sesleri
11 Cennetim olacaksın
17 "Bakma bana öyle bir bakışta tanıyamazsın beni"
21 Benim için sığınak
25 Aşk bir kudretmiş
27 Eğreti hengâme
31 Esmerliğime bakma
35 Değişmek başka bahara
39 Gölgesi ayna
43 Gövdem çiçek mezarlığı
47 İsmi halleri
51 Kalbime itiraflar
55 Keşke uzak olmasaydı
59 Koşuş kalk!
63 Sakladığım çelişki
67 Sayıklamalar
73 Yağmura yakalanmış tren
81 Yangına dönen yanılığ
83 Baharı bekleyen ağaç
87 Hadi sen de terk et

- 89 Acı kovan sıcak
93 Eksik yanı kalmasın aşkın
95 Geceydi, aya baktım iz oldu
99 Deniz havası
103 Gözlerim denizde kaldı
105 “Uçurtmamı rüzgâr yırttı dostlarım”
109 Aşk nedir bilmeden
111 Bir ırmaktan geçiyorum
113 Bir umut yolculuğu benimki
115 Çoğalıyor sesim konuştuğça
117 Hele bir yağmur yağsın
119 Kalbimin başkenti
121 Postane önünde kiraz ağacı
125 Söz düşecek dilime

Toprak rengi hayat

Uzaktan geldim, yoksul kentlerden. Soğuğa dirençli elim, acıya doymaz yüzüm vardı. Dayandığım çınar devrildiğinde, bir ışık düşecek damarıma gökten. Yol kenarlarında açmış başıboş çiçekler yollara salacak beni.

Bir meyvenin daldan düştüğünü ve bir sürüngenin koştuğunu görüp bilinmeyen şehirlerin hayalini kuracağım. Bulamayınca aradığım mabedi, yıkık şehirlerde rastladığım çocukluğuma sarılacak ve bir şehir ancak yıkıkken sevilir diyeceğim.

Onurumu alıp omuzlarıma, kuzeyden geldiğimi hatırlatıp yalnızlığıma, “kahretsin” diyeceğim; bir çiçek ancak çiçekken sevilir, ağaç meyvedeyken, çocuk gülerken.

* * *

Bu kesik öksürükler askerden kalma. Yağmurdan kaçma telaşıyla ilk kez unuttum köşedeki dilenciye para vermeyi. Sığınılan her çatı altı bir güvercini barındırıyor. Güvercinler ki, yağmuru hiç sevmez. Çatı altında, boyunları bükük, yağmurun dinmesini beklerken, bilinmez bir hüznü taşırlar gözlerinde. Kuşlar gibi özgür ve mutlu olmak isteyenler, bir güvercin hüznüne tanık olmamışlardır herhalde.

Çek ellerini hayallerimin üzerinden. Bir ben bilirim uzak ne, kaybolmak ne demek. Artık hiçbir şey bana yabancı değil. Tekil hayattan sıkılıp ikili oynamak istediğim andan beri,

üzerimde bir yağmur bulutu dolanır durur. Bir çift gözün varlığını hissedirim attığım her adımda.

Pantolonlar ütülü
Gömlekler kolalı
Bakışlarda tam bir bağlılık
Geçmiş zaman bir hayal oldu makamında tutturulmuş şarkılar

Yemekten sonra orta şekerli kahve
İyi gider değil mi
Acısını dindirir hüznün.

Bu kesik öksürükler askerden kalma. Bakışlar değişti ama bağlılık daha sağlam. Buğulanmış bakışlar, eksiltelen ömür, her gün daralan beden.

Kapitalist bir yargılamada payıma düşen sosyal içerikli şiirleri kabulleniyorum. Kördüğüm oldu geçtiğim yollar. Aynı yoldan bir daha geçemem artık.

Her zaman onurlu olmayı yeğledim. Acılara, soyutlandığım meclislere yenilmedim ve çekip giderken buralardan, bırakmadım yüreğimi. Bir kertenkelenin kaçarken ardında bıraktığı kuyruğu değil onurudur. Ben yüreğimi sıkı tuttum ve yenilmedim zamana.

Bu saat, aldığım ilk hediyedir. Yıllar var ki hiç ayrılmadık onunla. Çalışmıyor. Olsun, saatin durduğu an, ilk şiirimi yazdığım andır. O günden beri çalışmıyor zaten. Saate her baktığımda, üzerindeki ilk şiirimden kalma külleri silerim ve yazmak yazgımış derim.

Bekleme boşuna. Görülecek yüzü kalmadı Leyla'nın. Sen saçlarını daha bir uzat, hüznün kadar uzun olsun saçların. Mekânın çöller değil, kalabalıklar olsun. Her yanın insan, her yanın külkedisi. Söküp alabilir misin Leyla'yı kalabalıklardan. Hüznün kadar uzat saçlarını. Bırak, Mecnun desinler.

Bu yolda Mecnun olmak da varmış deyip, gözün kapalı gir kalabalıklara.

Her gün tıraş olmak, iyice zayıflattı beni. Yanaklarım çöktü, daraldı bedenim. Her tıraşla birlikte, geçen günden üzerimde kalan en önemli tanıkları da kesip attım. Suçsuzum ama tanığım yok. Tanığım, közde kalmış ellerim. İşte ben bu yüzden, ellerim cebimde dolaşırım, sorma bana. Küskünüm, geçmem artık o sokaktan. Ellerim cebimde ya, sanma ki rahatım. Ellerimin soğuğa direnci doğudan kalma.

– Sahi, kuzeyden mi geldin, yoksa doğusundan mı bu coğrafyanın.

Ortasından. Acının, kederin ve anlaşılamamanın tam ortasından geldim. Elini değıdirdiğın toprak; biraz hüzn, biraz deniz, biraz da küskünlüğümdür. Sanma ki kenarından geçiyorum hayatın. Tam ortasından geliyorum ve ikiye ayırıyorum yazgımı. Doğuyla batı arasında bir yerlerdeyim. Say ki; ırmağım yeşil, adım saklı defterde.

Her zaman onurlu oldum ve bırakıp giderken buraları, hiçbir şeyimi unutmadım. Yol kenarındaki başıboş çiçeklere kulak verdim ve düştüm yola.

Ben tam ortasındayım bu coğrafyanın.

– Hey sen, unutma toprağıını da. Mezarına ancak kendi toprağın yaraşır. Toprağıını al ve doğur kendini.

Parçalanmış ayak sesleri

Öfkeni dindirmelisin ve çıkmalısın yola. Yol vermez dağlar, aşılmaz öfkeyle. Yumruğunu ne kadar sıksan da önce kalbinde başlamalı yangın. Bu mevsime aldanma, her şey yerli yerinde olsa da gün gelir; değişir her şey. Yağmur başlar, rüzgâr çıkar ansızın. Güneş çıkar habersizce dağların ardından. Önce, hazırlıklı olmalısın her şeye.

Böylesini istememiştim. Duyduklarım ile gördüklerim arasında kalmadan en doğruya yönelmeliydim. Bu mevsim her şeyi değiştiriyor. Yükselen güneş, ısınan hava ve bunalan gündüzlerin ardından; serin bir akşam yürüyüşü rahatlatıyor bedenimi. Sanki gündüz, hiç ısınmamışız, güneş uğramamış buralara. Sıkıca sarılıyorum kendime. Ağır ağır, kendimi ısıtıyorum.

Her şey bir akşamüstü karanlığa doğru süzülen arabanın içindeki adamların dalgınlığıyla başladı. Havadan sudan konuştular. Rüzgârdan güneşten konuştular. Yoldan hiç konuşmadılar. Bir ara ok kadar hızlı geçti ki zaman değişiverdi tabiat. Daldıklarına inanmadılar. Dalgınlıkları o kadar sürdü ki, gözlerini açtıklarında, her yer yeşildi. Gök yeşil, yer yeşil, gözler yeşildi. Serin sular vardı yamaçlarda.

Kocaman bir yeşil dağ, yanında kocaman bir insan dağı. Burada rüzgâr daha bir tatlı esiyor. Saçlarımı dağıtıyor, gönlü-

me değiyor. Dalgınlığımdan kurtuldum. Yalnız kaldım. Şehir nedir unuttum. Kılavuzsuz kaldım, ışıklarım sındı bir bir.

İnsanlar dağılıyor artık. Hepsinin arasından, g¼zel ve sessiz bir yola d¼ş¼yorum. Kendim değilim artık. Ayaklarım bir ara, kuma batıyor, çoldeyim sanki. Kendi payıma d¼şen her Şeyi kabulleniyorum.

Hep bu dilime takılan Şiirler değil mi beni yola d¼ş¼ren. Őeffaf bir perdeden g¼rd¼ę¼m her Şey, yarım kalmış sanki. Şiir yarım, yollar yarım, insanlar yarım biraz da...

Yaralı bir g¼n¼ld¼ aradığım. Saracağım, avutacağım, adını saklayacağım bir Őarkıydı dilimdeki. Az s¼ylenmiř, eski-memiş, g¼r¼lmemiř bir g¼zellikti benimkisi. Sesini duyup da tanımadığım bir hayaldi uzağımdaki.

Oysa her Şey bir avuç çiçek, bir tutam kuştu. Anlamsız saydığımız her Şeyin aslında kendi içinde saklı bir anlamı vardı. D¼nya, yaratılmışlardan ibaretti ve yaratılmış olmak bile yeterliydi anlamak için.

Bahaneydi unutulana her Şey. Ağızda tat bırakıp da ne olduğu bilinmeyen bir iksirdi s¼zler.

***

Bağırarak ve kırarak b¼t¼n camları, duvarları açmalıyım. En y¼ksek sesle ve en ağır imtihanla sınanmalıyım. Y¼kseldikçe, sis kaplamalı her yeri. Yalnızca kendimi g¼rebildięim bir k¼ře bulmalıyım. Sis dağılırken üzerimden, tekrar y¼kselmeli sesim. Ses y¼kseldikçe alçalmalı, alçalmalı, en bulunmaz yere saklanmalıyım.

***

İstemekle başlamalı her Şey. İstedikçe artmalı istekler ve cennete kadar uzamalı yollar.

Bir anne,
Bir baba,

Bir zafer,
Zamanında esen bir rüzgâr,
Ve ümmet olmayı istemeli kalbim.
Kısa süren bir yalnızlık;
Bir anlık mutluluk,
Islak bir zemin,
Yağmurdan geriye kalan yapışkanlık.
Kim söyleyecek bu kadar insana her şeyin yalan olduğunu.

Yağmuru, rüzgârı, güneşi, çocukların güleceğini, kim söyleyebilir?

Kararsız kaldığım gecelerde, en çok karanlıktan korkmuştum. Karanlık bir gecede, kara paltom üzerimde, yola çıkarken; bir karanfil almıştım elime. Kararımı vermiştim, kararsızlığımı yenecektim. Denizden çok uzak bir yolda kara kara düşünerek giderken, kalsam mı gitsem mi diye bocalarken yine kararsızlığıma yenildiğimi anladım. Yenilmiştim çünkü kara bir çizgi çekilmişti üzerime. Üzerimdeki her şeyi çıkardığımda, kurtulabilir miydim yazgımdan yoksa böyle dönüp durur muydu devran? Devran dediğim uzak mıydı bana, yanı başımda mıydı?

***

Dar bir alanda dönüp duruyorum. Her şey paramparça olmuş, parçaları birleştirmek zor. İki ucu belli bir çizgi üzerinde gidip geliyorum. Kendimi hesaba çekmeli miyim yoksa karanlığın üzerimden savrulacağı günü mü beklemeliyim?

Asıl olanı aramak için koşuyorum, nefesim yetmiyor, önüme yüksek duvarlar çıkıyor. Beni ancak bir müjde kurtarabilir ya da kaybolmam an meselesi.

Cennetim olacaksın

Hiç girmedığım sokaklardan geçeceğim. Kesme taş kaldırımların üzerinden, balkonların altından, ırmağın kıyısından, sesimin yankısını çoğaltarak geçeceğim geçilmez sanılan tüm geçitlerden.

Bir İbrahim ateşi saracak bedenimi. Firavun'un beynine hücum edeceğim.

Gececeğim ırmaklardan bir bir.

Bütün yanlıs saatleri doğruya ayarlayıp, şehrin yıkık dökük sokaklarından üstüm başım toz içinde geçip, bu yeryüzü bizimdir bizim olacak diyerek çılgık çılgığa;

Ey Kudüs kalbim ol

Ey Kudüs kalbim ol diye diye

Gireceğim bir şehrin kapısından.

Ne soylu çıkacak sesim ne bahtiyar. Ardımda bıraktığım toprakların kutsallığını okuyarak Kudüs'ün semalarına, yeryüzü kılcal damar gibi gökyüzü şahdamar, dillere düşmemiş marşlarla gireceğim şehrin kapılarından.

Şafak vakti bir tanıdık rüzgâr öpecek alınımdan. Apak olacak alınım.

Ellerimin ıslaklığı serinletecek kavrulmuş yürekleri. Ne asude baharlar kalacak içimde ne terk edilmiş sevdalar.

Sesim yangın gibi yakıcı olacak.

Bombalar yağdıkça üzerine, Gazze Gazze diye çarpan yü-

reğim çıkacak yerinden. Günyüzü görmemiş çocuklar cennete koşar adım giderken, gün gelecek ve onların nuru gözlerini kör edecek hâlden bilmezlerin, aman tanımazların gözlerini.

Kalbimi emanet ettiğim ne kadar mabet varsa hepsinden bir nur var avucumda.

Her nebi bir dua bırakmış kalbime.

Koşa koşa gireceğim bir ışık mabedinden içeri. Üstüm başım yıllanmış zulmetlerde sınanmış defalarca.

Ne kadar mahcubum ne kadar kırık kolum kanadım. Bir taş olsun atamamak zulmün üzerine, bir yara olsun saramamak ne büyük acı. Sessizliğimden sıyrılıp karşıma çıkan duvarlara, sessizliğimden sıyrılıp ölümü aklına getirmeyenlerin yüzlerine haykıracağım. Zulmünüz âbâd etmeyecek sizi. Kendi kanınızda gün gelip boğulacaksınız. Ben duaları, ben yürekleri gere gere içime “buradayım” diyeceğim.

Cennetim olacaksın.

Ey şehir, seni yakından sevmek de var ama bir kement var boynumda.

Sana yakın dualar gönderdikçe sanki diriliyor ölmüş ne kadar hücrem varsa.

Geçip giden günü elimin tersiyle itip sen geldikçe gözüme ey şehir kemiklerim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Seni aklımın, yüreğimin en sağlam yerine koyuyorum. Nakış nakış sen olacaksın her yanımda. Gökyüzünün aydınlanacağı güne kadar başım dik, sürdüreceğim direnişimi.

Sevileceklerin en güzelini seviyorum.

Seni seviyorum ey şehir.

Cennetim olacaksın.

"Bakma bana öyle bir bakışta tanıyamazsın beni"

Tanımsız bir yerde, ilk günkü gibi aldırmandan savuran rüzgâra, öylesine kaybolmak en iyisi. "Bu benim" diye sahiplenebileceğim hiç bir şey olmasın üstümde. Öylesine geçiştirebileceğim meziyetlerimi de bir bir asmalıyım duvara. Sis inerken buralara, bir boşlukta bekleyen insanların arasında nereye gideceğini daha kestirememiş meçhul olmanın küskünlüğünü henüz bırakmadım üzerimden.

Yıllar sonra bir gün, en yakınındakine bile yabancı gelecek bir duruşla yola devam ederken ayağa takılan çakıl taşlarını büyük kaya parçaları zannetmenin şaşkınlığıyla eğreti kalacağım hayata karşı. Tanımsızlık, en ağrıyan yanım olacak, kimliksiz kalacağım biraz da.

Şehre hâkim bir hastane odasında, emre itaat edercesine eğilmeden, esas duruşta; önce içime, daha sonra da dışıma doğru yayılan müzmin ağrıdan sıyrılmamın rütbesiz sancısını çekeceğim. Her yeni mekânda biraz daha süzüldüğümü, bedenimin daraldığını söyleyenlerin ne kadar haklı olduklarını anladığımda, ruhumun da ağır ağır daraldığına şahit oluşum ikilem dünyasında hep arada kalmaya meyletmeme sebep olacak ve iki arada bir derede bulunan karanlık günlerimin aydınlanacağı günleri beklemek tesellim olacak.

Vurdumduymaz olmayı denedim çoğu zaman. İnsanlara,

kuşlara, kelebeklere, yağın yağmura ve hatta kendime karşı bile vurdumduymaz olmayı denedim, belki denemedim oynadım. Elime tutuşturulan bir metni zoraki oynadım sanki. Bir çiçeğin kırılmasına, bir karıncanın suya kapılıp gitmesine öylece baktım. Bir ameliyat öncesi uyuşturulmuş gibi boş gözlerle baktım her yere. Bir çocuğun vurulması, bir şehre gece yarısı bombalar yağdırılması, anaların gözyaşları hiç dokunmadı bana. Bir zaman sonra baktım ki, çevremdeki her canlı da benim gibi vurdumduymazmış. Sabah kalkıp işe gitmek, akşam eve dönmek, yemek, içmek ve yatmak dışında beyni zorlayacak her türlü fiiliyattan uzak yaşayan bir yığın olduğumuzu gördüğümde karanlık çöküverdi birden her yana. Herkes gemisini kurtaran kaptan olma yolunda uğraş verirken denizde yitip gidenlere bakan kimsenin olmaması, bir çağ yangınının içinde olduğumuzu gizlemenin imkânsız olduğunu haykırıyordu.

Ve mangalda kül bırakmıyorduk hiç birimiz. Bazıları ekranlarda, bazıları kurulduğu köşelerinde, bazıları da meydanlarda harmanı yele verirken, olan yine oluyor ve öfkesine yenilmiş bir zorbanın fantezilerini tatmin etmeye çalışan az gelişmiş kişiler, köşelerinden sessizce çıkıyordu ve çark ağır ağır dönmeye devam ediyordu.

Bir değişimin içinde deveran edip durduk. Önce dışımız değişti, eğreti bakışlar takındık yüzümüze. Sonra gün geldi ve içimize de bir maske taktık. Güzel adlandırmalar bulduk, sehl-i mümteni olduk biraz da. Nabza göre şerbet dedik, her bahçeye uyan çiçeğiz dedik. Ne de olsa çağımız hız çağıydı ve bu hızın başımızı döndürdüğünü fark edemedik bile. Bizler biraz yaban biraz da küskün yaşadık ve en ağrıyan yanlarımızı zı yoksulluğumuza terk ettik.

Sular çekildi, gökyüzü karanlık, rüzgâr esmiyor. Her şey altüst olmuş. Dünya sarsılıyor. Çiçeği ve çiçeğin suyunu soluyorum. Ruhumun çevresi tamamen değişiyor. Üzerimdeki gözler iki erdem feneri, karanlığımı aydınlatan deniz feneri.

Ey ışık, iliklerime kadar işliyorsun. Güneş ışığı yoruyor beni. Değiştim artık. Birçok kez kayboldum. Önceleri usulca, sonra çılgınca kayboldum ve her şeyi unuttum. Değiştim yeni baştan. “Bakma bana öyle, bir bakışta tanıyamazsın beni.”

Benim için sığınak

Toprağı biraz daha işlemeli. Bahar, iyice hissettirdi kendini. Bir bahar sabahı yola çıkmalı insan. Düştüm yola. Tanıdık yüzlere görünmeden, en çok da toprak yollarında yürüdüm. Üstüm başım toz oldu. Olsun. Bir de yağmur yağsa, bahar yağmuru. Aldırmadan hiçbir şeye yürüsem. Yürümek, zihne açıklık veriyor. Yürüdükçe açıldığımı hissediyorum.

Başka isteğim yok senden, yakamı bırak yeter. Tek başıma yürüyeyim, kimseyi düşünmeyeyim, kısa cümleler kurayım. Yalnızlık neymiş anlasın herkes.

Her şey bitti mi, bitti.

Bu çocuklara anlatmalı her şeyi. Dünyanın sona yaklaştığını, güneşin bir gün batıdan doğacağını söylemeli. Bahar bayramı diye alanları dolduran kalabalıklar, ağır ağır yağın karın altında halaylarını çekerken, önce yüreklerde baharın açmasını beklemeli. Hazırlıklı olmak lazım. Güneşi, sıcaklığı, savaşı ve erken gelecek ölümleri ayakta karşılamalı. Bizim her yanımız hendek, kaçacak yerimiz yok.

Ölüm bize yakın mı, yakın.

Uzun bir roman gibi sıkıcı hayat. Sıradanlaştıkça, hep aynı renkler oldukça; daha da uzuyor roman. Efsanesi kendisinde saklıdır herkesin. Ne zaman yaşayacağı, neler yapacağı belli değil. Bu sebepten, hayat en olmadık zamanlarda bizi

yakaladığında, sanki haberimiz varmış gibi yapmayı bilmeliyiz. Acemilerin hiçbir yerde şansı olmuyor.

*“ben oyumu felakete veriyorum Şeyda”
(M. İslamoğlu)*

Hani yalan da sayılmaz, ağır biriyim. Sabah kalkışım-
dan başlayan ve bütün gün devam eden bir ağırlık bu. Evden
çıkışım, okula varışım, zilin sesini duyup “iyi dersler” diyen
nöbetçi öğretmenin sesiyle ağır ağır yerimden kalkışım ve
sözcüklerin ekini kökünü ayırmakla devam eden bir ağırlık.
Belki de yalnızca yürürken hızlıyım ben. Yürüyüşüm, başka
bir şeye benzemez zaten.

“Varlığım Türk varlığına armağan olsun.” / Olsun.

Bir bahar sabahında uyanmak da varmış. Yürümek, sır-
tında güneşin yakıcı tadını hissetmek ve keyifle ceketini çı-
karmak da varmış. Her yerin karla kaplı, ayazın yüzümüzü
yaktığı zamanları düşününce, insan sanki bu sıcaklar hiç gel-
meyecekmiş sanıyor ama geldi bahar. Hayat devam ediyor.
Okuldan çıkıp uzun bir yolu yalnız yürüyorum. Bir yandan
yürüyorum bir yandan da Mustafa Kutlu'nun Mavikuş'unun
hayra alamet olmayan sonunu, “Bu Böyledir”in felsefî ve
tasavvufî ağırlığını, Sevinç Çokum'un hikâyelerindeki da-
ğınık mekânları, Orhan Pamuk'un “Kar” romanında neden
Tokat'a taktığını, Nazan Bekiroğlu'nun neden roman yazdığını,
Yediiklim'i, Hece'yi, bir öğrencimin hiç tanımadığı halde
Gökhan Özcan üslubunda yazılar yazdığını düşünüyorum;
bir de bakıyorum yol bitmiş.

Üstüme üstüme geliyor her şey. Tarihimle övünmeyi bı-
rakacağım. Yaşadığımız günler öylesine bunaltıcı ki fethetti-
ğimiz tüm topraklar gözlerime doluyor. Üstüm başım toz için-
de. Tarih kitaplarını bir süreliğine kitaplığımdan çıkarıyorum.
İçimden sanki bir şeyler kopuyor. Kendimi avutmanın bana

faydası yok. Sesimi yükseltmeye çalıştıkça kısılıyor sesim. İçimden sanki bir şeyler kopuyor.

Bir şehrin betonlarla dolu olması kalpleri de katılaştırır mı? Katılaştırır.

Sıkıntılardan kurtulabilsem, kuşluk vaktinde yollara düşsem, kuşları selamlasam, dağların başındaki dumanları seyretsem, aldığım her nefeste biraz daha açılса içim. Güvercinleri elimle beslesem, elime küçük öpücükler kondursalar. Sonra dinlenmiş bir vücutla evime dönsem.

Berhudâr ol desem, berhudâr olur musun?

Köşe bucak demeden dolaştım. Ne kadar yürüdüğümü, nerelere geldiğimi bilmeden ve ardıma bakmadan uzaklaşmak istedim. İyi de oldu. Bazen insan kendisiyle kalmak istiyor. Bir ağacın dibi var ama ben bir taşın kenarını seçiyorum. Güneş tam kıvamında. Cebimden kitabı çıkarıp okuyorum. Uzaktan ara sıra arabaların uğultusu geliyor. / Gelsin. Böyle mutlu muyum diye düşünüyorum; mutluyum. İçime sığmıyor saadetim.

Kimseler olmasa da ne tuhaf, bahtiyarım.

Artık dönme vakti. İyice uzaklaşmışım. Hiçbir şey söylemem gerek yok. Hesap verecek değilim. Kendime çeki düzen vermeliyim. Tam güneş batarken, tam her taraf derin bir sessizliğe bürünecekken, dönmeliyim. İçim, iyi bir sığınak. Yalnız kalmalıyım. Beni saklar mısın?

Aşk bir kudretmiş

İçimde kıpır kıpır yaşama isteği var. Her şeyin yolunda gitmesi gerek artık. Geç kaldığım yeter hayata. Bunca sefer kaçırdığım yeter. Çocukluğum gibi her şey. Dupduru. Ne kadar berrak gökyüzü. Kuşlar nasıl da keyifli uçuyorlar. Dünyanın düzeni aşk üzerine kurulu derlerdi de inanmazdım. Fuzuli'nin âlemdeki her şeyi aşkın üzerine kurmasını görmezden gelirdim. Doğruymuş hepsi.

İçinde sevgisi olunca insanın, dünya bile ayrı hal alıyor. Şehrin tozlu yolları, bitmek bilmez gürültü, çıkmaz sokaklar, hayal kırıklıkları değişiyor birden. Her şey yoluna giriyor sanki. Hayat hep böyle akıp gidiyormuş yanı başımda. Rüzgâr esiyormuş ılık ılık, bir çiçek ansızın yolunu kesiyormuş, bir akasya karşılıyormuş beni her sabah. Farkında değilmişim bütün bunların. Şimdi bir gül açsa, içimde açıyor ilkin. Bir kuş yuvasını kaybetse gözlerimden buluyor yolunu. Bir çocuk ağlamayı bırakıyor tebessümümle.

Yabani bir ot gibi beni kuşatan her şeyi terk ettim. Sıkıştığım dehlizlerden ışıklar buldum. Bir zamanlar terk edilmiş viran bir ev gibiydim. Şimdi ıslıl ıslıl oldu her yanımda. Bir kalbi fethetmek için hazırlıyorum kendimi. Kutlu bir fetih olsun istiyorum. Kırıp dökmeden, döküp saçmadan bir gül bahçesinden geçerek olmalı bir kalbe süzülüşüm. Her çeşit gülün kokusunu taşımalıyım. Bir fetih ancak böyle olur dedirtmeliyim.

Bir kalp böyle sevilir, bir düzen böyle kurulur, bir feryat böyle susturulur.

Yıllarca içimdeki karalar görünmesin diye karalar bağladım gözlerime. Ne çok aldatmışım kendimi. İçim karayken rengârenk bir dünyada dolaşıp durmuşum. Şimdi yerine oturuyor her şey. Hafif bir sarsıntı var ilkin. Yerleşiyor her şey yerine. Ellerimle, kelimelerimle yonttuğum bir aşkla gireceğim şehre. Gemilerimi kaybettiğim denizlerde bulacağım benim olan her şeyi. Kaygılı her şeyi yakıp külünü savuracağım.

Bir uçurumda doğduğumu düşünürdüm. Ellerimin gölgesi suya düşmüştü. Kendimi görememiştim suda. Sesim yoktu ilkin. Öyle avare, öyle bîhaber dolaşmışım ıssızlıklarda. Sokaklarda denizden kalma yosun kokusu vardı, hanımelleri açmıştı, güller doldurmuştu her yanı ama ben alamıyordum hiçbirinin kokusunu. Böyle pejmürde dolaştım bilmediğim şehirlerde. Adımı unuttum ya da adım bile yoktu benim. Tanınmaz olmuştum gittiğim her şehirde. Akıp giderken zaman, bir ışık değdi gözüme, bir koku değdi içime. Aşk geldi dayandı kapıma. Biriktirdiğim tüm kokuları içime çektim. Gölgem düştü suya. Renk geldi yüzüme.

Direncim bitmez artık. Aşk varsa dünya ritmini yakalar. Güneş daha bir şevkle doğar. Gece huzur veren alımını kuşanır. Kalbim kudretini tamamlar.

Gönlüm açılır zülf-ü perişânını görgeç
Nutkum tutulur gonce-i handânını görgeç

Eğreti hengâme

“Benden sonrasını bilmiyorum” dedi Vehbi ve ardına bakmadan gitti. Mevsim kıştı, “Ankara” diye başlayan ve yarım kalan şarkıları, hep çocuksu yanına yaslandığı son günleri vardı. Belli ki bu gidiş hayra alamet olacak.

Yalnızdı ve en çok da yalnız olmak yakışıyordu insana buralarda. Gündüz, yağan yağmuru seyretti ama dışarı çıkıp da adam akıllı dolaşamadı yağmurda. Her şey bir pencereden ibaretti ve bu yağmur ancak cam arkasından değiyordu bedene. Kapının dışındaki dilenciye özenenleri gördükçe, diline yenilgi ağıtları düştü ister istemez. Her şey bir rastlantının devamı olduğundan; “bu sabah yağmur var İstanbul’da” çalıyor radyoda ve bu kör eden karanlık uzaktı İstanbul’a. Bir şehrin hayalini kurarak geçirdiği uzun ve bitmek bilmez zamanın ardında; beklemek, özlemek ve yarına ertelenen umutlar vardı. Bu şehrin caddelerini, sokaklarını ve belki de havasını sevedemediğinden; “buradan sonra başlayacak hayat” demişti. “Buradan sonra yeşerecek ağaçlar ve çiçekler buradan sonra açacak.”

Yazın yakan ve terleten sıcaklığında bir ağaç altında okunan kaçamak mektuplar ve şiirler, sonbaharın hüznü dağıtan havasında uçuşan yapraklarla birlikte aklından geçen geçmiş zaman düşleri, kışın yağmurun ve karın ağır ağır ölümü ha-

tırlatan yağışlarıyla birlikte gelen sıcak dostluklar ve geç gelen baharla birlikte yine ve yeniden yeşeren ümitler de olmasa çekilmezdi bu eğreti hengâme ama yaşanan her mevsim biraz da aşk olmuştu bahtına yazılan. Aşk da olmasaydı sol yanının payandası, geçmezdi bu günler ama aşk vardı ve adına yakışır duruluktaydı hâlâ.

Bu yüreğe zamansız yağmurlar yağdı, beklenmedik yönere çevrildi yolu. Hep hüznünü açığa veren bir yanı vardı ve hiç sevemedi bu yönünü. Telefonun diğer ucundan gelen kırık bir ses, geçmek bilmeyen zaman ve ansızın bastıran müzmin dış ağrıları hep hüznün verdi sûretine. “Keşke ben de yangınlar olurken içimde, sarsılırken depremlerle, gül açtırabilseydim yüzüme.” Bir çiçeğin açması, bir çocuğun gülmesi, yağmurun en çok beklediği zaman yağması ve bulutların dağılması mutlu etseydi kendini, daha güzel olurdu her şey. Bu olmadı hiç. Yürüyüşünün bile hüzne yatkın bir yönü vardı, çok uzaklardan görülen, üzerine yakışmayan, adını yadırgadığı bir duruştu üzerindeki. Zaten hüznün saklanmayan tanıdık bir rengi vardı ve ele veriyordu kendini.

Vaktinden önce saçlarına düşen aklar, babasından kalma irsîlikten değil, omzuna yüklenen zamansız sorgulamalardandı. Bu haliyle, suskun bir bilge ya da bir derviş olabilirdi. Çıktığı tüm yokuşları ters yüz edip içine yürüyen bir yolcu olmayı istedi. Bütün umutlarını günün birinde çıkacağı yolculuğa bağladığı için, yoldan geçen her şehirlerarası otobüs, biraz daha artırdı kederini. Yazgısı yoldaydı ve yollar bitmek bilmiyordu.

Bütün fotoğraflarda, hüznü kendine ayırdı ve gülemedi hiçbir zaman. Güldüğü anlarda da dostları vardı yanında, “beni böyle hatırlayın” dedi, “fotoğraflar yalan söyler.”

Gittiğinde kar başladı şehirde. Ağır ve iliklere işleyen soğuk; önce gözlere daha sonra üşüyen vücuda süzülen kar ta-

neleri ve hüzün bıraktı ardında. Bu şehir ve hayat artık onsuz devam edecek, bu koğuş onun hüznünü unutacak, yeni yaralı gönülleri barındıracak içinde. Giderken yanında götürmediği ve bir türlü söylemediği şarkıları kalacak ardındakilere. İlhan İrem'in yanına, dostunu kırmamak için Müslüm Gürses'i de koyacak. "Ateş yanar su donar benim yerimde olsa" diye başlayan şarkılarla hatırlayacak geçen günleri.

Buralar soğuk şimdi. Kış geç gelse de Ankara'ya, soğuk ağır ağır işliyor vücuda. Beton duvarlar, adını bilmediğimiz caddeler, şehrin bizi barındıran köşeleri; geçse de zaman ve unutulsa da kışla günleri, unutmayız sizleri. Sokaklarında yoksa da adımız, tanımıyorsa da kalabalıklar bizleri, biz geldik ve adımızı kaydettik deftere. Bekleyin artık bizi; "Vatan borcu biter bitmez ordayız."

Esmerliğime bakma

Bu kurak iklim, bu yanılığ yaklaştıysın yanıma. Değdir-
mesin bakışlarını benim ürkek, benim kırılğan gövdeme.
Gideyim ve gidişim bir ağıt olmasın geride kalanlara. Benden
sonra her yeni gün; biraz ümit biraz da aşk olsun, aşk olsun
kalanlara.

Küstürmedim kimseyi ve ardıma takmadım yalanlarla.
Küçük bir oda, küçük bir dünya dedim, başka şey istemem
dedim. Dışarı bakan pencere de varsa, değmeyin keyfime
makamından küçük kaçamak isteklerin peşinde koştum dur-
madan.

Bu yağmur aklımı başımdan almaya yetiyor. Derme çat-
ma hayal odasında -belki de dar bir ranzanın alt katında- an-
cak bir hüznü yaşamaya fırsat var. Hüzünler kalıcıdır içimiz-
de, sevinçler gidici. Ve sevinçlerimiz bir çığlığa döndüğünde,
her an “dur” diyecek bir irkilmeyi beklemekle yaşarız zamanı.
Sevinci savuştururuz başımızdan, biliriz ve unutmamız değış-
mez olanı; “ hüzün ki, en çok yakışandır bize.”

Hep yüce dağlar aşmak için adımlar attım, hep yangınlar
gördüm sokağımda. Ceplerimde kül, ayaklarımda yaralar var-
dı ve zordu bir yaranın iyileşmesi, küllerin savrulması.

Mevsim kış. Güneş hâlâ terk etmedi buraları. Çok soğuk
olur buralar diyenlere inat, güneşle uyanıyoruz her sabah.
Takvimden silinen her gün ömürden gidiyor. Nedense bu çok

mutlu ediyor bizleri. Biten her gün kazanılmış bir zafer kıvamında. Adı kış olan bu kaçak mevsimde, biraz daha sık dişini güneş diyorum, eğdirme boynumu.

Beklenmedik zamanlarda ve bilinmez saatlerde adına yabancı bir karanlıkta, hazırlıksız yolculuklara çıktım. Yalnızdım ve yalnız olmak kırıyordu cesareti. Issız bir köşede, aldırmandan boş kalabalıklara, uzaklara bakıyorum. Sesimi boşluğa savuruyorum, yankısı geliyor hüznümün. “beni ya şimdi ara, ya da hiç arama.” Kapadım sayfayı, çevirdim yönümü, duymuyorum sesleri. Aranmadım ve unutuldum biraz da. Bu saatte bende her yer kapalı.

Lanet olsun polyanna'ya. Yıllarca aldatmış bizi. Bütün polyanna yasalarını reddediyorum. Yaşadığım her anın acılarını ayırıyorum kendime. Her yanım ateş çemberinde. Çok uzaklardan polyanna'yı tanımayan çocukların içli çığlıkları geliyor kulağıma. Hiçbir şey güzel değil; çiçekler solmuş, yüzler asık, gülmeyi unutmüş insanlar var her tarafta. Git polyanna, kendine başka oyuncak bul. Biz hüznle yoğrulmuş bir kavimiz güldüremezsin yüzümüzü.

Hep soğukta kaldım, hep karaya vurdu yüreğim. “Biraz deniz” dediysem de hep kara kışlarla oyalandım. Gece pencereden odama süzülen soğukla uğraşırken, sokakta yürürken ve beklenen yere varma telaşıyla koştururken esen rüzgâra dayanamayıp gözümden süzülen yaşları silmeyi beceremeden ve “dillerim dolanmadan, yumruğum çözülmeden” ulaşmak isterdim sıcak bir yüreğe. Hep kara kışta kaldım, denize değmedi ayaklarım.

Şimdi benim yerime koy kendini. Yağmurda çık dışarı ve ıslansın bakışların. İlk gördüğün dilenciye mutluluklar dile, kaldırımdaki kemancının acılı müziğini bir süre dinle, mendilci çocuğun başını içtenlikle okşa ve yürü. Ardına bakma, aldırma çamura. Adını bilmediğin sokaklara gir, de-

rin nefes al, yüzünü çevirme kalabalıklardan. Şehir karanlığa gömülürken, dünyanın en sıcak kalbine dön ve güldür yüzünü.

Herkesin kalabalıklara aktığı bir akşamda, deniz kenarına inip denizi dinlemek, hafif esen bir rüzgâra kapılmak, uzakların hayalini denize karşı kurmak gibi “mülteci isteklerim oldu.” Şimdi her yanımda dağ, her yanımda orman. Çocukluğumun geçtiği şehir, üniversite yıllarım, hayata karşı öğrenmenin yanına öğretmeyi de kattığım ve kavgam dediğim yıllar; hep denizden uzak şehirlerde geçti. Talihimmiş deyip, aldırmadım kuraklığıma. Denize doymuş bir kıtada çöle düştü yüreğim. Esmerliğime bakma, içim buzdağı benim.

Rüyalarımın tez uyandım, erken yola düştüm. Yüzünü görmediğim dostlarım oldu, sesleriyle avuttum kendimi. Kabul gördüğüm her davette “denize bakan odanız var mı?” dedim, martı çığlıklarıyla doğruldum yatağımdan. Misafirliğime aldırmadan güneşin doğuşunu izlemek için kıyılara bıraktım kendimi. Hafif esen rüzgâr, martı çığlıkları, denizin huzur veren sesi avare olamama yetti. Sonra ezan sesleriyle kapadım gözlerimi. Uykusuzluğumu boş verip, uyuduğum gecelere havale ettim kâbuslarımı.

Uyandım, güneş doğdukça üzerime, çöleştirdi kuyularım. Çocukluğumdan geriye kalan bir avuç korku vardı. Korkumun tüm delilleri elimde. Karanlığıma güneş, geceme şafak, yüreğime deniz gerek. Dilim dönmüyor sızlanmalarımı anlatmaya. Korkularıma kanat geren bir annenin kutsal nefesidir beni ayakta tutan. Korkum çocukluğumdan kalma. Say ki deprem gördüm, enkazdan çıkardılar beni.

Bütün karanlık sokaklardan süzülerek geçeceğim. Tahta kapılara yapışan erguvan kokularını bırakıp gelin bohçalarına, derin caddelere; alt geçitlere uğramadan, yolun yolumdur diyeceğim. Gün sayıyorum, saymakla bitmez günler, biliyorum.

Kış geç gelse de Ankara'ya, güneş hâlâ hissettiriyor kendini. Beton duvarlar, adını öğrenemediğim caddeler, şehrin beni barındıran köşeleri, geçse de zaman ve unutulsa da kışla günleri, unutamam sizleri. Sokaklarında yoksa da adım, tanımıyorsa da kalabalıklar beni; geldim, adımımı deftere kaydettim ve gidiyorum.

Kimse benzetmesin kendini bana. Ben kırsal bir mekânda, denize uzak, içine doğru yürüyen biriyim. Siz kaldırın bakışlarınızı, maviye boyayın düşlerinizi. Gününüzü gün edin. Ah! Bir de hatırlarsanız beni, acısız yalanlar söyleyin bana. Ve bakmayın esmerliğime, içim buzdağı benim.

Değişmek başka bahara

Küskün durduğuma bakma, aslında ben de her şey aynı. Gecelere olan bu bağlılığım, eskiden kalma. Karanlıklar sanki biraz daha bana benziyor. Keşke, çok geç oldu demeseydin. Işıklar ne zaman söndü, o zaman başladı yalanlar. Ve tekrar dönmeye başladı başım. Döndükçe başım, sanki yıldız yağdı gökten.

“Hiç değişmeyeceksin.” diyor yanımdaki dost. Bu söz, tarifi imkânsız bir mutluluk veriyor bana. Aslında yeni bir başlangıç için; hava, rüzgâr ve yaşım müsait. Yeni bir teori ortaya atmak için, dizlerimde ve parmaklarımda gerekli dermanı bulamıyorum. Yokuşları çıkarken yaşıma yakışmayan bir daralma oluyor nefesimde. Bu darlıkta neyi değiştirebilir, hangi yalana inandırabilirim kendimi.

Bu kadar soğuşu şimdiye kadar duymadı vücudum. Geçmiş gün çabuk unutulur ama bu soğuk unutulur gibi değil. Sivas'taki dört yılda bile bu kadar soğuk görmedim. Sivas ki, soğuk dendiğinde akla gelen iki şehirden biridir her zaman. Şimdiki soğuk başka. Birden indi şehrin üstüne. Önce şehrin üstünü kapladı, sonra kuytuluklarda yer aradı kendine. Sular, çiçekler ve nihayet Yeşilirmak da dondu. Soğuk, öylesine şiddetli ki; birkaç gün daha sürse, kalplere de süzülecek sanki.

Boş zamanlarımdaki uğrak yerlerimden birindeyim. Boş ve bekleyen gözlerle caddeye bakıyorum. Az sonra, içeriye gi-

ren pejmurda kılıklının sesine dikkat kesiliyorum. “Yüz bin lira ver, yüz bin lira..” Alıp yüz binini geldiği gibi gidiyor. Uzun bir hikâyesi yok bu meczubun. Bundan önce birkaç kez daha gördüğüm gibi, aza kanaat eden bir teslimiyetle günlük istihkakını alıp gidiyor. Boyun eğişin ve önemsemeyişin günümüze yansması olsa gerek diye düşünüyorum. Her şey tamam; rüzgâr doğru yönden esiyor.

Postmodern bir çelişki yaşıyorum. Sesimi yükseltmeliyim, yüzüne hiçbir olmadığını haykırmalıyım diyerek yola çıkıyorum ama yalnız olduğumu görmek kapatıyor yolları. Çıkıyor yüksek bir yere, yaşından ve cüssesinden beklenmeyecek bir heybetle ağzına geleni söylüyor; rahatlıyor mu belli değil ama dinleyenlerin rahatsız olduğu belli. Sonra iniyor perde; gizli köşelerde, “ben aslında” muhabbeti başlıyor. Ben aslında rüzgâr olsam, hep doğudan eserdim. Ben aslında, bir üfleyişte tufanlar çıkartırım. Ben aslında, cürmüm kadar yer yakarım.

Bir mekâna en son girmenin, bir iş yerinde en son işe başlayan olmanın tarifsiz ezikliğini yaşıyorum. Sanki bir köşedeyim ve biraz sonra eriyip kaybolacağım. Üzerimdeki her yeni bakış, bir bakıma; popülist yaklaşımın nihilist cevabı. Boş vermek en iyisi. Her mekânın en yerlisiymiş gibi davranmak en kolay. Dil sürçmelerini bir kenara bırakırsak, her şey yerli yerinde.

Değişmem zor artık. Yine sabahları erken kalkarım, kurulmuş bir saat gibi aynı yollardan geçerim, aynı yerlere uğrarım ve evime döndüğümde içimi tarifi imkânsız bir sıcaklık kaplar. Bunun belli bir sebebi de yok aslında. Değişmek zor geliyor herkese. Dünya bile değişmiyor şimdi. Acılar hep aynı. Dünyanın aynı coğrafyası yüzyıllardır acı çekiyor. Ezenler ve ezilenler hep aynı. Sanki dar bir dairenin içindeyiz ve çizgiyi geçmek isteyenler bir bir kayboluyor, değişmeyi belki de hiç kimse istemiyor.

İçimde bir kıyamet ha koptu ha kopacak. Çelişkiler böyle devam ederse, kendimi unutmam an meselesi. İyi huylu bir melek isterdim başucumda. Beni koruyacak, kalbime esenlikler sunacak bir melek.

Ey hüznümün rüzgârlı yanı. Ne tarafa gideceğin belli değil. Denizi özlemen kâr etmez senin. Masal olsaydı yaşananlar, bir umut vardı Kafdağı'nın ardında. Masal değil yaşadığımız. Şu dağlar, akıp duran ırmak, dinmek bilmez rüzgâr ve başını yastığa koyamayan her ağrıyan baş; sonunda bilecek yaşadıklarımızın masal olmadığını. Kim söyleyecek çocuklara, bütün bunların bir savaş hazırlığı olduğunu?

Gölgeli ayna

Önce bir ağaç gölgesi bulmalı, sonrası yaman bir serinlik. Her taraf ıssız bir çoraklığa teslim. Hızla gitmeli ve efkâr dağıtan bir gölge bulmalı. Tek tek ağaçlar var tarla ortalarında. Etrafı yorgun köylülerce sahiplenilmiş; bir hasatı bitirmenin keyfini acıyla çıkaran köylüler var ağaçlar altında.

Eskimiş bir yalnızlık benimki. Dile düşmüş, göze gelen, itibar görmeyen bir tenhalık. Aslında aradığım serin bir ağaç altı da değil; başımdaki kalabalığı savuşturmak, kendimi dinlemek ya da toprağa daha sağlam basmak ayağımı.

Otobüsteyim. Yokuşlar çıktık, virajlar döndük, mola verdik bir ovanın ortasında. Hayret; Sivas-Kayseri arasında neredeyse tek dikili ağaç yok. Sivas girişindeki hatıra ormanını tabelaları da sessizce bırakıldıkları bozkırı bekler gibiler. Karadeniz'in nefes kesen yeşilliği düşünülürken insanın içi dışı koyu bir terkedilmişliğe bürünüyor buralarda. Bir ağaç gölgesi aramak için yanlış mekân seçmişim diyeceğim ama "Tokat bir bağ içinde" diyor içimdeki ses; çığlık çığlık büyüyor Yeşilirmak, Niksar, dağ, ova...

Sen görmeyeceksin buraları. Perdeleri aralayıp, sokağa bakmak ya da bir balkon köşesinden gelip geçeni izlemek değil bu. Gözünü açmak için dışarı süzülmelisin ilkin. Kalabalık otobüslere binmelisin, minibüslerin en arka koltuğunda başını cama dayamalısın ve sahiplenmelisin bir ağacın gölgesini.

Kalabalık bir caddede omuzlarına çarpıp geçenlere aldırma-
dan yürümelisin. Karanlık çökünce şehre, daha bir yalnız ka-
lıp, aydınlanan vitrinlere aldırmadan dönmelisin evine.

Yanıma birilerini çağırmalıyım. Dönüp duruyorum boş
odada. Aslında boş da sayılmaz oda. Duvarlardaki İsmet
Özel, Cahit Zarifoğlu, Hüseyin Atlansoy şiirleri; itinayla sıra-
lanmış kitaplar. Alışılmış bir hareketle aynı kitabı alıp, aynı
sayfayı açıyorum. Edip Cansever; "Tokatlı diyorlar ya da bir
atın başlangıcı" diyor bir şiirinde. Bu şiirin neden antolojilere
girmediyini düşünüyorum. Antolojiler, şiir mezarlığı...

Güz yağmurları başladı. Sanki dinmeyecekmiş gibi ya-
ğan yağmur, birden diniveriyor. Üşüten bir rüzgâr başlıyor
sonra. Annemin sıkı soğuklara alıştırmadığı vücudum, ister
istemez ürperiyor. Annem de benim gibidir zaten. Hafif bir
soğuk başlamayagörsün, bürünüverir örtüsüne. Babam; her
zaman dinç, soğuğa dirençli gövdesini gezdirir karakışta.

Bu kasabadaki ikinci yılım da bitti. Yalnızlığa, soğuğa,
unutulmaya ve Müslüm Gürses'e en çok bu kasabada alıştım.
Evimden bir bulut gibi çıkmayı, çamurlu yolda yürümeyi ve
dağların başındaki dumanın hiç gitmediğini burada öğren-
dim. Akşam olunca pencerelerde uğuldayan rüzgâr, hiç ara-
lanmayan kapım, bir şehre duyulan özlem ve yorumlanma-
yan rüyalarım var. Gölgesi çok buraların. Durup soluklamak
için, esen yelle savrulmak için gölgesi çok buraların.

Ağaçlar, toprak yol, radyodaki türkü, fırından yayılan
koku. Bunlar hep aynı. Her yer yaprakla dolu. Kapı önündeki
kavakların yaprakları bunlar. Durgun su gibiyim. Kurulu bir
saatten hiç farkım yok. Sabahları hep aynı yoldan geçiyorum.
Tek yolu var kasabanın. Ben de tek çıkış yolumu kullanıyo-
rum her zaman.

Birden karardı her yan. Sessizlik çöktü üstümüze. Çiçek-
ler bir bir kapandı. Odanın içi gölgelerle dolu. Ruhumu karan-
lıktan kurtarma uğraşıyordum. Ayaklarım dolaşıyor, başımda

durmayan bir ağrı. Önümde karanlıktan korkmuş çocuklar var. Dilimin dolaşmasını durdurup, içime dönüyorum. Döndükçe aydınlanıyor oda; ferahlıyor içim, gülüyor çocuklar. Duvarımda sıcak bir güneş.

Ah, yine sabah oldu. Sanki güneş hiç doğmayacakmış gibi karanlıktı her yer. Sen korkmazsın karanlıktan. Koca ormanların içinde ürpermeden dolaşırsın. Ardına bakmadan yürürsün yolda. Ben tedirginim, adımımı atarken ürkeğim biraz.

Ben de hep böyle. Gelecekte neler olacağını düşünürken, günü yaşayamadım hiç. Başladığım işler bitmeden yeni işlerin içinde buldum kendimi. Her şey değişiyor zaten. Mevsimler değişiyor, aşklar değişiyor, bakışlar değişiyor. Bu hıza ayak uyduramadığım yerde, yığılıp kalıyorum.

Güzellikler bir var bir yok, sevgiler de öyle ama ölüm hep var, yanı başımızda duruyor öylece. Üstümdeki ağırlıklardan kurtulmak için değişik isimler buluyorum kendime. Her yeni isimle birlikte, parmak uçlarımdan kuşlar havalanıyor. Aman Allah'ım, kuşdilinden anlamıyorum ama kuşların yakarışlarını hissediyorum. Sonunda kuşlar da ölüyor, toprak biraz daha büyüyor gözümde. Parmak uçlarımda ince bir sızı.

Eskimiş bir çizginin üzerinde yol alıyorum. Yanımda daha eski bir nehir. İki tarafı söğütlerle kapalı nehrin her yanı gölge. Yürürken ağır ağır, gölgeden çıkamıyorum. Üstüm başım gölge.

Hiçbir şey kalbime hükmedemiyor. Saatimin durmasına, günleri unutmama aldırmiyorum. Sen yorgunluğunu atmak için gelsen yanıma, ineceğin durakları şaşırmasan da, olmuyor. Aynamdaki suretin; biraz eski, biraz yalan, inanma sen aynadaki yüzüne. Benim aynam gölgeli.

Nihayet açıyor hava, dağılıyor bulutlar. Hafif bir rüzgâr okşuyor bedenimi. Elindeki derme çatma uçurtmayı havalandırmaya çalışan çocuğu seyrediyorum, uçurtma yükseliyor

üstümüzde. Dalgınlığımı çocuğun ağlaması dağıtıyor, uçurtmayı çocuğa veriyorum, daha da yükseliyor uçurtma.

Gözlerinde aynı sır. Konuşmasan da anlıyorum dilinden. Serzenişlerinde aynı acı. İçinde dinmek bilmez bir yağmur.

Geldiğin gibi gitmelisin buradan. Bu kasaba bana bile dar geliyor. Bir an önce evine dönüp, örümcek ağlarını temizleyip, kitapların tozlarını almalısın. Acını dindirecek en uygun kitabı -Acı Denizi- almalısın ve ritmik bir müzik eşliğinde uzaklaşmalısın kendinden. Günün birinde sıyrılırsan şimdiki halinden, gelmelisin ve süzülmelisin aynama, dağıtmalısın gölgeyi.

Rüzgâr neredeyse ağaçları kökünden sökecek. Sokakta hiç kimse kalmamış. Sis, toprak, ağaç, rüzgâr. Her şey yoluna girecek. Belki de çocuklar hiç ağlamayacak. Sen geleceksin ve aydınlatacaksın içimi. Bin bir gece gibi uzun gecelerimiz olacak. Güneş doğacak üstümüze, aydınlık günlerimiz olacak. Denizler göreceğimiz rüyalarımızda, ıslak saçlarla uyanacağız sabahları. Gölgesiz bakışlarımız ve aynalarımız olacak gerçeği gösteren. Sonunda yüzümüzü dönüp gökyüzüne, haykıracağız son nefesimizle; hayat kimden yanasın?

Gödem çiçek mezarlığı

Fabrikada işçi olarak çalışıyordu ve bir milyarı aşan maaşı, hatırı sayılır bir arabası vardı. Koyu çay sohbetlerinin tam ortasında, maaşından ve zevk içindeki yaşantısından bir anlık sıyrılıp; hararetle devam eden sohbetin tam ortasına, içindeki acıma duygusunu yüzüne yansıtarak ve en masum haliyle o tarihi soruyu soruyor; “anlattıklarınızı dinliyorum da bir şey soracağım? Hangisi bizdendi, Filistin mi, İsrail mi?”

Uzak bir yangındayız, göz gözü görmüyor.
Uykularımızdan, hesapsız rüyalar geçiyor.
Ellerini bırakmamalıyım,
Kalabalık çoğalıyor her gün,
Uzak bir düş kuruyorum,
Gödem çiçek mezarlığı.

Dar sokaklardan her geçişimde, sanki bütün gözler üzerimdeymiş gibi geliyor. Ya da arkamdan bakıp bir şeyler söylüyorlarmış gibi hissediyorum. Bu, uzun zamandır böyle. Üstüme çeki düzen vermem ya da bakışlarımı yerde tutmam da yetmiyor. Ağır bir ter basıyor yüzümü. Bir çocuk koşar adım yanımdan geçerken, taşa takılıp düşüyor. Hemen kaldırıyorum. Acaba diyorum, yanında, düştüğünde yerden kaldıracak birileri olmayan çocukları kim kaldırır?

Bir yudum suyun değeri nedir çölde?
Bir çocuk, ne zaman gülmeyi öğrenir,
Bir çocuğun ne zaman doyar gözleri?

Babam her zaman doğru sözden ve dürüstlükten bahse-
der bizlere. “Ben” der, “haram lokma geçirmedim boğazınız-
dan, hep böyle olun e mi?” Akşam olmaya başlayınca, daha
çok seviyorum şehri. Sesler azalınca sanki gūnahtan da arı-
nıyor şehir. O kadar ağırlığı bu şehir nasıl taşıyor diye düşün-
üyorum. Hep küçük bir şehir olarak kalsaydı buralar, adı pek
bilinmeseydi ve biz adımızı daha sağlam atsaydık sokakla-
rında. Bir şehri sahiplenmek zevkine varsaydık her daim. Ya-
şadığımız şehri kendimize benzetemedik, biz şehre benzedik
biraz da. Kapitalist bir hırka var sırtımızda. Biz istemesek de
sırtımızda ağırlığını hissettiren bir hırka. Şehir alışmış buna.
Biz alışamadığımızdan, ayaklarımız dolanıyor yürürken.

Babamın büyüdüğü zamandaki şehirlere benzemiyor
buralar. Belki adı, sokakları aynı ama bir yok oluşa doğru
sürükleniyor şehir. Kendimizi sağlam tutup, kitab'a dönmeye
çalışıyoruz yüzümüzü ama ayak oyunlarına geliyoruz. Ba-
bam, çocukken yaptığım kaçamakları engellemeye çalışırdı.
Kapıyı kapasa pencereden kaçardım. Şimdi hep dışarıdayım
ve içeri girecek kapım yok. Babamdan kalma bir palto var sır-
tımda, başımda derin fabrika dumanı.

Babam bir devdi, ben çocuk
Babam, üstümde bulut
Gölgesi değdi üstüme
Babam yanımdayken ben hâlâ çocuk

Tavrını ortaya koyman iyi. İnsanlar bilmeli senin
rüzgârın nereden esiyor. Bakışınla ve öfkenle duyurmalısın
sesini. Tam kalbinden tanınmalısın “sen” olanı. Irmağın kar-

şısı da bizim, dedemden kalma. Rahat olmalısın yani. /Böyle iyi./ Kendine en uygun mekânı bulmalısın. Yoksa yanlış yönden eser rüzgâr. Caddenı kendin bulmalısın, sokağını kendin seçmelisin. Ortadoğu kalbim. /Buyurun./

Önce bir mekân bulmalısın kendine.

Yunus Emre sitesinde oturmalısın mesela,

Orası olmazsa, Mevlana sitesinin en görkemli evini seçmelisin.

Önemli olan, gönlün rahat olsun.

Bir bakarsın, Şeyh Galib geçer caddeden.

“yine zevrak-ı derûnum kırılıp kenâre düştü dayanır mı şîşedir bu reh-i seng-sâre düştü”

Elimdeki gülün boynu bükük. Sulamak da kâr etmiyor. Yalnız, kokusu duruyor öylece. Kadife gül. Yumuşak gül. “Gülün tam ortasında ağlıyorum” diyen Cemal Süreya’yı en çok bu şiirini okuduğumda seviyorum. Gülü kalbimin hizasında tutuyorum. Esenlikler sunmak ve sesimi yükseltmek istiyorum. Elimdeki gülün boynu hâlâ bükük. Aynı ses yanı başımda boşluktan gelen bir sesle konuşuyor: “Gül reçeli zihni açıyormuş, değil mi?”

Bir arabaya dolup ülkeleri aşmayı hayal ediyoruz. Ortadoğu’yu bir baştan bir başa dolaşma üzerine gerçekleştirecek planlar yapıyoruz. Çöl sıcağına aldırmadan, yollar kat etmeyi düşünüyoruz. Bir tarihi, canlı bir tarihi yıkılmadan ve harabeye dönmeden, görme özlemindeyiz. Gözümüzü kapatıyoruz, bir kervansaraydayız, taş duvarlar arasında serinliyoruz. Suyun kıymetini daha bir fazla bilerek tadını çıkararak yudumluyoruz suyumuzu. Geceleri kalbimizle ısıtıyoruz içimizi. Güneş doğarken, tekrar düşüyoruz yollara. Her yeni durak, yeni bir kapı açıyor kalbimizde. Gözlerimiz kapalı, hayaller kurarken yine aynı ses bölüyor yolculuğumuzu:

“Bu insanların evlerindeki klimalar çok kalitelidir, değil mi? Çok sıcak oluyormuş Ortadoğu.”

Son olacak diyorum, kendi adıma son olacak. Şehre bir hava katmak adına, planlar yapmayacağım. Bir mekân açmak, sohbetler etmek ve sıcak çayı yudumlamak üzerine konuşmayacağım. Bugün yaptığımız planlar, yarın altüst oluyor. Kapitalist bir işkencedeyiz. Yeşilirmek bile eski coşkusuyla akıyor artık.

Şehrin üstüne düşmüyor gölgem
Dağlar, dolanıp duruyor başımda
Eski bir yalnızlık başımda.

O kadar hızlı işliyor ki zaman, çocuklar bile birden büyüyor. Boylarından büyük laf etmeyi seviyorlar. Çok yakışıyor bu çocuklara. Ölen çocukları görüp; “onlar cennete gidecekler, değil mi?” diyorlar yaşlarına aldırmadan, üzüler. Zaman hızla ilerlese de mevsimlik işçi, aldığı zamlardan hoşnut olmadığından yakınıp yine soruyor, üzgün; “sahi, hangisi bizdendi, Filistin mi, İsrail mi?”

Gövdem çiçek mezarlığı.
Her gün yeni çiçekler ekleniyor üstüne.

İsmin halleri

Onu ilk gördüğümde, kıştı, soğuktu, kardı. Sivas'a yakışır bir ayaz vardı her yanda. Soğuk önce yüzümüze vurur sonra ağır ağır içimize süzülürdü. Dağların başındaki duman gitmek için baharı beklerdi.

Soğuk bir mekânda anlamsız sözleri uçururduk. Çıkmaz sokaklarda dolaşır, yorgunluğumuzu sıcak bir çaya teslim ederdik. İçimize süzülen sıcak çayla beraber, bütün sokaklarımız açılırdı.

Onu ilk gördüğümde, elinde koltuk değnekleri, buzlu yolda yürümek için usta adımları öğrenme çabasıındaydı. Üniversiteye kayıt için gelirken yolda teröristlerin otobüse açtığı ateşte ölenlerin arasında, aldığı kurşun yaralarıyla bir süreliğine de olsa koltuk değneklerine mahkûm olmuştu. Adı Devrim'di, bir ihtilal için tetikteydi.

Kuşatılmış durumdaydım. Nefes alamadığım günler çoktu. Kaleye çıkıp şehre bakmak, İstasyon Caddesi'ni Devrim'le arşınlamak ve Sezai Karakoç'un yanına Bukovski'yi koymak gibi mülteci yanlarım vardı. Bir ihtilal için hiç vaktim yoktu ama Devrim hep yanı başımdaydı. Eksik kalan yanlarımı bir an olsun avutmak için, Devrim vardı ve isyanın en sadık kardeşiydi. Koltuk değneklerinden kurtulduktan sonra daha bir sağlam bastı yere, daha bir hızlı çarptı kalbi.

Bu soğuk durabilir, güneş çıkabilir, belki de yağmur yağar.

Hayatın hep en iyi yönlerini ayırıyorum kendime. İçimin en karanlık yerlerinde, gizlice ezberlediğim şiirler var. Gece olunca, telaşlı bir uyandırılmanın ürpertisi kaplıyor her yerimi. Gece çalan her zil, nabzımı hızlandırıyor, soğuk terlerle baş başa bırakıyor beni.

Büyük bir okyanusta, kurtulmuş insanlarla dolu bir yerdeyim. Sezai Karakoç'la Bukovski arasında kalan dostlarım var. Gündüzleri Bukovski okuyup geceleri Karakoç'la günah çıkarıyorlar. "Senin kalbinden sürgün oldum ilkin" deyip yeise kapılan, "parmaklarımdan süt içmeye çağırıyorum seni" diyerek mutlu olan dostlarım var. Bir köşede de Devrim. "İhtilal için çok geç" diyor "Aşk yok, heyecan yok, rüzgâr yok buralarda." Yirmi yıllık Devrim'den sıyrılıp Sungur oluyor ister istemez.

Devrim'in yarım bıraktığı ihtilaller kalıyor sokaklarda. Mevlana Meydanı'nda atılan nutuklar, Madımak'ta tüten duman ve İstasyon Caddesi'nin geceleri... Devrim'den Sungur'a geçişte bir de kırık gönüller kalıyor geriye ve Suphi. Şairler, kitaplar, aşklar değişiyor; soğuk yakasını bırakmıyor Sivas'ın.

Sokaklar hep karanlık. İnce bir acı değişiyor içimize. Evlerin ışıkları yanıp sönüyor, bizde hayat gece başlıyor. Devrim'in izleri biraz Barla Lahikası'yla biraz da Sözlere siliniyor. Eskiye dair yalnızca Ahmet Kaya şarkıları kalıyor, eski hayallerin üzerini nurdan damlalar kapatıyor.

Ramazan Dikmen'in acısıyla buruluyor içimiz. Kıyıda ki kalbimizi kurtarmanın çabaları da yitip gidiyor.

Sivas'taki ıssızlığımız gün geçtikçe çoğalıyor. İçimizdeki denizin çılgınlığına kulak verip Martı'lar uçuruyor yüreğimize. Martı gücünü Said Türkoğlu'nun nefesinden alıyor; konuştuğunda yükseliyor uçuşumuz. Her yeni sayı, yeni bir aşk oluyor bize. Üzerimizde matbaadan kalma derin kokular var; Sungur'u güldüren, keyiflendiren acı kokular var. Sungur hep uzak duruyor Martı'ya, hep uzaktan seyrediyor uçuşumuzu.

Yanımdan hızla geçen bir gölge sanki hayat. Sığındığım

oda, yangınımı alevleyen bakışlar, hafta sonları Tokat'ta Hüseyin Atlansoy'la yapılan muhabbetler, her pazartesi acı, eziklik ve yılgınlık, üstümden çekilen güneş; gözlerimi kapatan gölge.

İşte böyle. Kaç kez yeni baştan başlamak istedim hayata. Titrek bir mum alevi olan Sungur'un yaşama telaşına kapıldım bu yüzden. Müsait bir yerde inmek isterken hep köşe başlarında bırakıldım, ışıklar hep kırmızıydı, yeşili bekledim yıllarca.

Yeşil ışıklar yanınca; İsmet Emre duruşumuzu incitmeden geçiyor yanımızdan. Hüseyin Kaya; "ah, mine'l aşk" derken, Taşhan'da kırtlama çay içmek, Taşhan'ın en kuytu köşesinde kitap evi açmayı hayal etmek ve Ulucami'nin avlusuna sığınmak, şehrin daha da yerlisi yapmıştı bizleri.

Ah hayat, sana geldim yine, kapındayım. Ya al beni, değiştir çizgimi, ya da takat ver dizlerime. Konuşmalıyım, koşmalıyım, koklamalıyım çiçekleri. Işık hep var ve yolu bulmak bana kalıyor.

Günler ağır aksak ilerliyor. Sungur'un risale okumaları azalıyor. "Sıkıldım Sungur olmaktan" deyip, yeni bir kimlik arıyor kendine. Mahzunluğunu beraber yaşıyoruz Sungur'un. Hikâyesini birlikte bitirip, aynı besteyle kaçamaklar yapıyoruz.

Sonunda Sungur'a dönüp: "Sungur, sen neden burada değilsin?" diyorum, "geliyorum" diyor; Tarık Ziya oluyor birden. Ötüken'in yolları açılıyor, Asena'nın buğulu bakışları ve fethedilmeye hazır yeni umutlar aydınlanıyor. "Yanlıştır yerdesin" diyorum. "Böyle de güzel" diyor.

Tarık Ziya olduğu günlerde, bir babayı yitirmenin acısı çöküyor omuzlarına. Bir yaprak düşüyor dalından, bir kuş vuruluyor gözlerinden, bir evin direği devriliyor sessizce. Babanın arkadaşlığı, yârenliği, acılara gerdiği geniş yüreği kalıyor geriye.

Yarım kalan uykular, camilerin serin avluları, gece yarısı İstasyon Caddesi sendromları ve bitiveren Sivas. Tank Ziya ha-

yata yeni baştan başlamak için yeni bir sayfa açıyor, yeni bir çizgi çekiyor önüne. Sayfanın adı: Afşin.

Düş kurulabilir ya da bölünebilir uykular. Yağmur beklemek gibi beklemek dostları ya da bir köşede unutulmanın en ağır hikâyesi.

Devrim, Sungur ve Tarık Ziya arasında geçerken günler; en ağır imtihan olan yalnızlık çalıyor kapıyı. Uzaklardan içli ve tanıdık bir ses geliyor; "Tarık Ziya'dan Devrim'e doğru kayıyorum, tut beni." Işıklar sönüyor, rüzgâr dinliyor birden.

Allah'ım, acılardan daha ağır bir gerçek yok. Az ötede, kokusu bitmeyen bir gül var. Kokusunu her asır biraz daha yenileyen bir gül. Yaklaştıkça hayata ve direndikçe acılara; açılıyor sokaklarım.

Devrim, Sungur ya da Tarık Ziya. Hayat devam ediyor ve yüreğine döndükçe açılacak gökyüzün. Gülün kokusunu duy ve çoğalt kendini.

Kalbime itiraflar

Sokaklar hep yeni bir kapı olmuştur bende. Sokağa çıkınca ayrı bir gözle bakarım dünyaya. Sonsuza giden bir merdiveni çıkıyor gibi soluklanırım. Her adımda, gücüm biraz daha azalır. Merdiven hayat mı, yoksa yorgunluğumun bahanesi mi? Ah kalbim, çıkışı bulmam zor.

Ah kalbim, yangın çıkacak az sonra. Bütün rüzgârları savuşturacağım.

Talihsizlik denince aklıma eskiden çok isim gelirdi ama askerliğimi yaptıktan sonra aklıma yalnızca Fatih geliyor. İçimizdeki en bahtsız o idi. Parası çalınan, albaydan okkalı bir tokat yiyen, albayın sekreterine sevdalanan ve sonunda bölüğün en zor işine verilen o idi. Hayata küsmesi, aklını alt üst etmesi ve kendini şiirlere vermesi de hep bu yüzdendi.

Ah kalbim, ışıklar sönüyor bir bir. Beni yalnız sen anlarsın, ah kalbim. Açlığımı unutmalıyım. Kendime iyi bir yer bulmalıyım. Gözlerimi kapamalı ve kendimle konuşmalıyım. Ah kalbim, dilenirken Allah'ın adını anmaktan çekinmiyorlar. Ah kalbim, Allah diyenler nasıl yalan söylüyor? Ah kalbim, en çok kimi sevmen gerekiyorsa, O'nu sev.

Nöbet tutmak, bir yürek daralmasıdır. Askerlikle beraber anılan bir değişmezdir nöbet. Fatih, ne kadar talihsizse; hayat o kadar acımasız. Nöbetin en harbisi, saatlerin en uzağı hep

onu bulurdu. Ankara'nın ayazı, onun nöbetlerini beklerdi. O nöbetteyken, daha bir sert eserdi rüzgâr. "nöbette uyuyan piyade/ en çok hasreti uzatır/ bıraktım yüzümü karanlıklara."

Dilimin ucuna defalarca geldi ama söyleyemedim. Cesaretimi toplayıp yola çıkıyorum, her şey yolunda. Rüzgâr bile benden yana. Adımımı nedendir bilmem yavaş atıyorum. Karşısına geçiyorum, ağzımı açmaya bile takatim kalmıyor. Sanki her yer birden kararıyor. Önüme çıkan ilk ağacı tekme liyorum, tekmeliyorum ama gün gelecek ve cesaretimi toplayıp haykıracağım yüzüne: "Hey sen, bayım; benim içim, bir ummandır biliyor musun? Senin paran sökmez bende. Benimkisi, maksat muhabbet olsun. Sok paranı cebine." Parayla her şeyi satın alacaklarına inanmışlara artık kargalar bile gülüyor. Sağlıklı günler dilerim.

Ah kalbim, kahrolsun para. Ah kalbim, sen her şeye şahitsin. Ah kalbim, Ankara beton şehir. Ah kalbim, İstanbul bütün şiirleri yutuyor.

Çocukluktan kalma hiç arkadaşım yok. Benim için arkadaşlık liseden başlıyor. Ne ilkokuldan ne de ortaokuldan arkadaşlarımı hatırlayabiliyorum. Liseden tek arkadaşım İbrahim, hafta sonu Sivas'tan gelince Adapazarı'nın, İstanbul'un ve bütün kitapçıların kulağını çınlattık. Hayret; İbrahim, ortaokuldaki arkadaşlarının bile adını sayabiliyor. Sadakat mi, geçmişe bağlılık mı yoksa bir beyin estetiği mi, anlayamadım. Benim için her yerden bir kaç arkadaş kalıyor geriye. Gerisini unutuyorum nedense. İbrahim'in hafızasını selamlıyorum.

Neden bu kadar üşüyorum belli değil. Sıcaktan şikâyet edenleri duydukça, Allah, aklıma zeval vermesin diye dua ediyorum. Temmuz sığağında bile kaçmam güneşten. Sevmem gölgelikleri. İliklerime kadar işler güneş. Sivas'ın soğuşuna da alışmadı ya bedenim, aşk olsun.

Mevsimlerden yaprak topluyorum. Renk renk yapraklar avucumda, bahar diyorum, sen yakışırıns bana. Sesim belki

dağları bulmaz ama şehirden kaçıır beni. Benim zaten eskiden kalan kaçış planlarım vardı.

Ah kalbim, gelir misin benimle?

Bütün köşeleriyle tanımam lazım. Bütün adlarıyla konuşmalıyım. Yarıda bıraktığım yolları yürümeliyim. Her gelişine bir şiir yazmalıyım, her gidişi hüznün olmalı bende. Kalbimin en sağlam köşesini ayırmalıyım. Seni sevmek, varolmak demek. Seviyorum seni, ey sevgili.

Ah kalbim, daralma n'olur, üşüme.

Ah kalbim, servetim imanım, koru beni.

Ah kalbim, öpüyorum seni.

Keşke uzak olmasaydı

Hep aynı şeyi yapardı, yine gelmedi. Tutkunu olduğum bir özlemlerim de boşa gitti ve yine gelmedi.

Vakit akşam, sis inmiş her yana. Hafif yağan yağmur saçlarımı bile ıslatmıyor. Yine de elimde olmadan sığınacak bir yer arama telaşındayım. Keşke diyorum, yağmur dinse de biraz daha beklesem, belki gelir.

Yabancı bir şehirde dolaşmak kadar beni rahatlatan bir şey yok. Çevremdeki mekânlar ve bütün insanlar benim için yabancı. İlgile baktığım şehrin sıradanlıklarına, benden başkasının ilgi göstermemesine aldırmiyorum. Her yanı bir çırpıda öğrenme gayretiyle ağır ağır adımlıyorum caddeyi.

Hayat hep kaldığı yerden devam ediyor. Uzak adına ne varsa hep yanı başımda. Bir zamanlar geçiştirdiğim, önemsemediğim sıradanlıklara bile öyle hasretim ki. Yaşadığım şehrin en köhne sokakları bile gözümde tütüyor. Şimdi bu uzak diyarda ardımda kalan yerlere methiyeler düzmek de kâr etmiyor. Hele bir geçsin diyorum şu günler, hele bir geçsin...

Annemin her sabah bıkmadan beni uyandırmak için gösterdiği sabır ve gayreti: “Bak, şimdi güneş doğacak.” telaşı kulaklarımda çınlıyor. Şimdi her sabah uyandırıldığım bet bir ses, yeni başlayan günün daha doğmadan kararmaya başlamasına yetiyor. Keşke diyorum, annemin yanında olsaydım

da erkenden kalkıp içimi arındırma telaşını zevkle yaşasaydım.

Yine gelmeyecek, belli. Yağmurda durmadı zaten. Hem o, yağmurlu havaları hiç sevmez. Yağmur ve toprak kokusu ölümlü hatırlatıyor deyip kaçır yağmurdan. Ama: “Yağmur duasına çıksaydık dostlar” deyince içi dışı sıırıslıkam olur sanki.

Her sabah aynı şey. Ağır ve monoton hareketlerle yataktan kalkmak, tıraş olmak, bizi tek tip insan haline sokan elbiseleri giymek ve vazifeye onurla başlamak... Aşağı doğru inerken, bu beton yığını şehri her sabah sis altında görmek, daha bir kaçırıyor keyfimi. Şimdi bizim oralar pırıl pırıldır ve insanlar aydınlık yüzlerle selamlarlar sabahı. Sise gömülü şehrin insanları da aynı bu iç geçirten hava gibi; karanlık, sessiz.

Bitecek bu günler demek için daha erken. Ama sayılı günün çabuk geçtiğine artık inanasım gelmiyor. Dakika dakika saydığım saatler burada daha bir ağır başlı hareket ediyor, geçmek bilmiyor. Belki bizim titizlikle saymamızdan etkilenip ağırdan satıyor kendini. Oysa mutlu günlerimizde durum bunun tam tersi olurdu. Geçmesin derdik şu günler, bitmesin mutluluğumuz. Ama geçip gidiyor günler. Geriye albümlere gömülü fotoğraflar kalıyor. Baktıkça iç geçirdiğimiz, içimizi burkan, anlık mutluluklar. Baktığımızda geçmişin sefasını sürdürdüğümüz tebessümler. Zaten her albüm hatıralar mezarlığı değil midir?

Bu huyumu hiç sevmiyorum, çevremdekiler hep takdir etseler de ben teğet geçiyorum bu huyumu. Yine aynı şeyi yaptım ve erkenden buluşacağımız yere geldim. Ama her zaman ki gibi yalnızca ben geldim. Hep bekliyorum. Hiç beklenen olamadım. Ve gelmedi hâlâ.

Hafta sonlarını çok severdim. Tatil olmasına rağmen yine yatamaz, erkenden kalkardım ve kocaman iki gün benim olurdu. Dilediğimce harcardım bu iki günü. Burada her şey

tam tersine. En sevmediğim günler hafta sonları oldu. Günlerin adını da değiştirdim: Kırmızı Cumartesi, Siyah Pazar. Arazi olmak gibi bir marifetim olmadığı için de hafta sonları gönüllü ayrılıyorum iş için. İçimde ağrıyan bir yerlerimin varlığına hiç kimseyi inandıramadan emre itaat kıvamında hafta sonunun tadını iki büküm çıkarıyorum. Zaten hafta başında da hiç kimse: “Dinç ve dinlenmiş bir şekilde güne başlamanın onurunu yaşayın.” diye selamlamıyor bizleri.

Kış geliyor ağır ağır. Soğuk hissettiriyor kendini. Telefonda hayatımı paylaştığım içli ve ağlamaklı bir ses: “Sıkı giyin, sakın üşüme.” diyor. Sesi duymam bile içimi ısıtmaya yetiyor. Bilmiyorlar ki; onları düşünmemin bile ısınmama yettiğini ve hasreti azalttığını. Soğuk var buralarda. Ben uzakları düşündükçe ısınıyorum, hayali bile yetiyor mutluluğun. Bu hasrete, soğuk işler mi...

Adı kısa olan kilometre taşının izlerini, geçen uzun yıllar silemeyecek belki. Adı kısa olan fakat içimde derin yaralar açan dönemler yaşıyorum. Güneşin doğuşu hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. Çılgınca selamladığım her gün, bildik sonlarla bitiyor ama biten her gün, kazanılmış bir zafer kıvamında.

Yalnızlık en büyük sığınak. Gecenin koynuna ve karanlığa karşı yalnız direnmek, gücümü daha da artırıyor. En son girdiğim bir sınavda elli soru içinden “evet” cevabı verdiğim tek soru; “Kendini kalabalıklar arasında yalnız hisseder misin?”di. Kalabalığı hiçbir zaman tercih etmedim. Onurlu bir yalnızlığı; yalanın, ikiyeüzlülüğün kol gezdiği kalabalıklara tercih ediyorum.

Biliyorum, yine gelmeyecek beklediğim. Zaten hep böyle yapar. Beklemek bu ıssız karanlıkta kaderim oldu. Keşke “uzak” diye bir şey olmasaydı. Yağmur ne kadar dinmiş olsa da ayaz var dışarıda. Isınmak için gözlerimi kapatıyorum. Karşımda bir silüet beliriyor. Tamam, şimdi her şey yerli yerinde. Varsın gelmesin beklediğim. Soğuk işlemez bana.

Koşuş kalk!

Her şey bıraktığım gibi. Hiç gitmemişim, hep buralardaymışım da uzun bir uykuya yatmışım gibi. Duvarda 2000 yılını gösteren takvim ve üzerinde "Mataramda Tuzlu Su" şiiri. Uzun bir yılı bitirme gayretindeyken okuduğum dizeler geliyor aklıma. "Uzun yola çıkmaya hüküm giydim." Bitmeyen yollara çıkarken ve ayrılırken evimden, hep bu şiir yanımdaydı. "Bir hayatı, ısmarlama bir hayatı bırakıyorum." derken şair, ben de diyorum; sıyrılıyorum üzerimdeki eğretilikten.

Sokaklar yine sessiz, ıssız. Kimseler yok etrafta. Ne yapabilirim diye düşünebileceğim bir yalnızlık var her yanda. Evden çıkıp okula gitmek, okulda vakti bir su gibi harcamak ve cennetim dediğim evime varmak. Hiçbir değişiklik yok yaşıtımda. Aynı renk, aynı rüzgâr, aynı yağmur. Evet yağmur. Hâlâ yağmurlar bırakmamış yakasını buraların. Durmadan, ağır ağır yağın bir yağmur var. Herkes alışmış bu ıslaklığa. Güneşin doğması ancak şaşırtıyor insanları.

Hayallerimin üzerini bir bir karalıyorum. Oysa üzerimdeki yeşil giysilerden sıyrılınca farklı olacaktı her şey. Sabah uyanmak, okula gitmek, dostlarla muhabbet ve yoğun okumalarım olacaktı. Hepsini bir hayalmiş, vakitsiz esen bir rüzgâr, aklımı karıştıran yalancı müjde, gözümü boyayan rüyaymış.

Lüks otobüsün yumuşak koltuğunda sabaha karşı şehre indiğimde, içimde umut adına hiçbir ışık yoktu. Yıllarca erte-

lediğim, sanki hiç gelmeyecek sandığım gün gelmişti ve ben şehri adımlamaya başlamıştım bile. İlk olarak beni umutlandıran tek teselli, adımladığım şehrin başkent oluşuydu.

Elimde çantam, kapıdan girişim, her köşeye acemi bakışlar atışım, benimle aynı talihi paylaşanlarla tanışmam sanki kısa bir hikâyeydi. Mekâna alışmak, sıcak dostluklara zemin hazırlamak, sabah erken kalkmak ve dışarısını unutmak kolay olmasa da emre itaat kıvamında yaşamıştı her şey.

Hep rüzgâr vardı ve yakama yapışmıştı sabah yeli. Alışmak zordu ama daha da zoru, yaşamaktı. Ezilmek, sıradan olmak, önemsenmemek bükse de belimi, "keşke" dememeye gayret göstermişim uzun süre. Bitmek bilmeyen günlerin sonunda, ulaşılan hafta sonlarını şiir tadında yaşamamanın keyfi; acıyı, üzüntüyü, ayrılığı silip atmaya yetmişti. Sakarya Çayevi'nin çayı, Hüseyin Su abinin içime yaydığı silinmez hece taşları, Atlılar'ın aykırı duruşu, şehrin kalabalığı; her şeyi unutturmaya yetmişti. Dostlarla birlikteyken, kulağında ve beynimde çınlayan "koğuş kalk" çılgılığını bir an da olsa unutmuşum. Şiir, dergiler ve dostluklar adına yarına dair notlar düşmüştüm defterime. Ve bu geçici mutluluğuma her zaman olduğu gibi Kızılay-Ulus arasını koşar adımlarla adımlayarak son noktayı koymuştum. Zaten içerde her şey aynıydı.

Yaprakların hazin sonunu müjdeleyerek sonbahar da geçmişti. Botlarımın altında ezilen yaprakların sesi, kulağıma tanıdık gelse de yabancıydı buralar bana. Yaz keyfinde geçen hazanın ardından kış dayanmıştı kapıya. Soğuktu, sisti, ıslaktı; Ankara'ydı. Yağmurla ıslanan saçlarım, az sonra doğan güneşle kurusa da soğuktu her yan.

Bayramlar geçmişti, şiirler yarım kalmıştı ama mektuplar bırakmamıştı peşimi. Bir çift söze olan hasretimi sayfa sayfa mektuplarla giderirken ağır ağır mektuplarla haberler yollamıştım uzaklara umutlarımı. İyi ki mektup vardı ve yazmak en soylu erdemdi buralarda. Buradaki günlerimi

unutmak mümkün değil. Koğuş kalk diye çınlayan bir sesle ranzadan doğrulmak, her gün traş olmak, kurulmuş saat misali yaşamak, kaçamak muhabbetler yapmak kaldı geriye.

Hafta sonunun bir aralığında, Ankara Kalesi'ne çıkmak, elimdeki dergiden Hüseyin Atlansoy'un "Süleyman" şiiriyle Filistin düşleri kurmak, içimi buran gecekondu'lara bakmak ve şehri ezberlemeye çalışmak gibi kristal anlarım oldu. Saat saat harcadığım günlerin bitmesi ne kadar zor görünse de geçmişti günler.

Bir bayram sabahı, acemi bakışlarla girdiğim kapıdan usta adımlarla ayrılırken ardıma bakmaya korkarak süzülüyordum dışarı. Otobüsü beklemek, içime sığmayan bir heyecanla koltuğa kurulmak, yolları bir su gibi bitirmek sanki bir anda olmuştu. Akşama doğru indiğim ve uzun süre ayrı kaldığım bu yemyeşil mekân, sanki benden bir parçaydı. Uzun zaman geçse de şehrin her köşesi hâlâ yeşil, hâlâ sıcaktı. Eve girdiğimde üzerimdeki yabancılıktan kurtulma çabasıyla önce ağırlıklarımın, sonra da ayrı geçen günlerden sıyrılma telaşındaydım. Yıllarca yaşadığım tavırlarıma yabancılığım beni ürkütse de kolay olmuştu dengeyi yakalayışım. Tekrar evdeydim ve yine kitap-dergi arasındaydım.

Yürüyüşümdeki farklılığı üzerimden atmak için şehrin tek caddesini gün aşırı tüketmiş; hiç girmedğim, yabancı olduğum sokakları bile emin adımlarla geçmişim. Şehrin kalesine çıkıp şehri adım adım seyretmek, durmadan esen rüzgâra kendimi kaptırmak ve "hey on beşli on beşli Tokat yolları taşı" diye başlayan türküyü mırıldanmam hep uzak gelen hayallerdi. Ama hayat gerçektir ve gerçek olan her şey günü gelince yaşanıyor.

Şimdi terk ettiğim tüm sıradanlıkları bir bir omuzluyorum. Yaşadığım her yer şiir tadında esenlikler sunuyor bana. Osmanlı Çayevi'nde Hüseyin Atlansoy'la sıcak bir çayı yudumlamak ve şiirimizin hallerini konuşmak, Turan

Karataş'la dergiler arasında gidip gelmek bu şehri daha anlamlı kılıyor benim için.

Hayatımın önemli kesitini yaşadım ve unutulmayacak anılar bıraktım ardımda. Hoş mekânlarda, ara sıra hatırlanacak, anlatıldıkça büyüyecek geçmiş günleri bir şiire sığdırma uğraşındayım. Eski dostlar, benim yaşadığım geçmiş günlerin telaşıyla "yaylalar yaylalar" türküsüyle uyanıyorlar. Burada içli bir sazın nağmeleri artık yok, her yanımızı çevreleyen dağlarda yankılanan bir türkünün ritmini yakalıyorum. Okulun kapısında heybetli ama bir o kadar da uyuşuk köpek hâlâ duruyor. Dinmek bilmez kavak yelleri, çiçeğe durmuş dağ, tepe, uzaklardan kulağıma çalınan kuzuların sesi ve dilime takılan ezgin şiir nağmeleri.

Hayat devam ediyor her şeye rağmen ve ancak şiirlerle dualar ayakta tutuyor beni.

Sakladığım çelişki

Saklanmalıyım.

Önce şu eski fotoğrafları kaldırmalı. Yerine, yeni ve gülen fotoğraflar koymalı. Geriye doğru yürümek, beni kendimden uzaklaştırıyor.

Biraz daha gizlemeliyim kendimi. Az kullanılan yollarda yürümeli, تنها sokakları seçmeli ve hep uzak köşelerde yerimi ayırmalıyım.

– Öyle değil mi, seni yormuyor mu bu kalabalıklar?

– Beni mi? Bilmem.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Son gördüğüm rüyayı kimseye anlatmayacağım. Yapılan yorumların hepsi de boş çıkıyor zaten. En güzeli; “artık rüya görmüyorum” demek.

Bir de benim saklandığım gizli eylemlerim vardı. Kalabalığa karışıp yürüdüğüm, başımı öne eğdiğim eski eylemlerim. Şehrin tam ortasıydım ve kendimi kendimle saklamaya çalışmıştım. Ayağım ayağımın üzerindeydi. Önce bir kuş uçmuştu meydandan, sonra “kahrolsun” nârâları yükselmişti ardı ardına. Kahrolmuştu kinimiz. Sonra saklandığım yerden çıktım, kendi içimden. Az önceyi unutma telaşıyla, havadan ve sudan konuşmaya başladık. Sonra birer simit aldık ve sıcak çayla kurtardık önce kendimizi sonra bütün mazlumları.

Yine de saklanmalıyım artık. Sanki herkes beni işaret

ediyor, bütün imâları üzerime alıyorum. Kendimi suçlamalı mıyım, yoksa “her eylem yeniden diriltir beni” mi demeliyim? İçimden bir ses, ne olmam gerektiğini söylüyor aslında. Dosdoğru olmam gerektiğini biliyorum. Yolumu kendim açmalıyım, saklanmadan, hep açıkta durmalıyım. Cevabım olmalı her söze karşı. Ben de nisan gelince heyecanlanmalıyım, kırılara çıkmalı, kendimi rüzgâra kaptırmalı, bir uçurtmayı se-lamlamalı ve bir ağacın altına oturup pastoral şiirler yazmalıyım. Ah, ne saadet demeliyim. İçim içime sığmamalı ve hep meydanlarda olmalıyım.

Aynı bitmesin artık günlerim. Akşamlarım daha ferah olsun. Ben de şehre karşı oturup çayımı yudumlayayım. Bir serinlik dokununca içime, Rahman suresini okuyayım. Bir kez daha şükürümü tazeleyeyim. Önce kendimi temize çekeyim. Ah, ne saadet diyeyim. Sonra çıkayım meydanlara. Kalbim içime sığmasın ve saklandığım yerden kendi hüznümle çıkayım. Sokak sokak dağıtayım sevincimi.

Olmuyor. Asfaltları bırakıp toprak yollara dönsem de ayakkabılarımı çıkarıp yalınayak toprakta kalsam da hissedemiyorum soğukluğu. Sanki aramızda bir şey var, toprakla kuracağım yakınlığı engellemeye çalışıyor. Elimin tersiyle itmesini bilmeliyim artık. Ardıma bakmadan yürümeli ve toprağı hissetmeliyim. Varsın yağmur yağsın, çamurda kalsın ayaklarım. Yürümenin bir hissediş olduğuna inanıp saatlere bakmadan yolumu almalıyım. Zamanı geldiğinde de aldırma-dan ayaklarımdaki çamurlara; şehrin ortasına yürümeliyim. İşte bu demeliyim istediğim. Gelin, kalbim sizin.

Boş bakan gözleri bir yerden tanıyor gibiyim. Bana bakarken, aklından oyunlar kuranlardan sakınmalıyım kendimi. Asıl, boş bakan gözlerden saklamalıyım kendimi. Bir süre bu kaçamağı yaşamalıyım. Bakışlarda bir anlam yakaladığım an, çıkmalıyım meydana.

Birazdan bir rüzgâr girecek odaya. Birazdan, sakladığım bütün kâğıtlar uçacak. Gizlediğim acılarım, yarım kalmış şarkılar, dopdolu yaşadığım bir çocukluk, eski fotoğraflar yayılacak odaya. Saklanmak fayda etmeyecek. Birazdan bir rüzgâr girecek odaya. Aklımı başımdan alacak. Çelişkili hesaplarım çıkacak ortaya. Yarım kalmış düşlerim, adressiz mektuplarım dökülecek bir bir. Dağılacağım.

Birazdan yağmur yağacak. Önce yapraklar ıslanacak. Bir demirci çekicinin yankısıyla uyanacağım. Pencerenin kenarındaki çiçekleri selamlayıp sağ adımla çıkacağım dünyaya. Saçlarımdan süzülecek yağmur. Toprağın altına saklanan tohumlar, selamlayacak gökyüzünü. Yeter diyecekler gizlendiğimiz, vakti geldi büyümenin.

Sisler dağılacak üzerimizden. Dağların başında kalacak duman. Ortaya çıkacak her şey. Bir serçenin kalbi çarpacak heyecanla. Saklanmak fayda etmeyecek.

Çocuklar ölünce vakitsiz, geceler uzayınca sancıyla; saklanmalı mıyım, yoksa çıkmalı mıyım meydana?

Anlam veremediğim o kadar çok şey var ki. Önce kalbimi açmalıyım herkese. İçim dışım bir olsun diye geçirmeliyim saatleri. Sonra, sesimi yükseltmeliyim; gelin, işte kalbim.

Sayıklamalar

Dar bir koridordaydı ve her gün biraz daha daralıyordu koridor. Bir penceresi olsaydı keşke, o zaman aldırmazdı dar gününde daralan koridorda sıkışıp kalmasına ama her şey bir yok oluştan ibaretti. Yetseydi gücü ve değiştirseydi yazgısını, “hep ben mi?” demeyi bıraksaydı dilinin ucundan; biterdi kaygısı ama hayat hep bir koşuşturmanın içindeydi ve yokuşu çıkmak yoruyordu insanı.

Bu merhem en çok bir yaraya yakışır, bu bakışlar esmer bir duruşa, yürüyüş acemi bir ceylana.

Eve girer girmez üzerine sokaktan yapışan bakışları elinin tersiyle itip, paltosunu babasının paltosunun yanına astı. Şimdi bir sokak daha kapandı, çıkmaz oldu. Bilseydi, yalandı, ürkekti...

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Önce televizyonu, radyoyu, kasetleri, kurulmamış düşlerini pencereden atarken; “gözlerimi asla” dedi, kapadı gözlerini, bir süre öylece dinledi sessizliği. Sonra karanlığın ürpertisini üzerinden atmak istercesine açıp gözlerini, “ışık” dedi; “ne olur karartma yolumu.” Karanlık bir yolda yürürken ve geçerken mezarların yanından, ürperten hafif bir rüzgâr esiyorsa, korkulan; mezarlar değil, ölümün ayak sesidir. Duyulan küçük bir çıtırtı bile her an arkadan dokunacak soğuk bir eli beklemeye yetecektir.

– Ölüm, git başımdan. Hazır değilim randevuna.

Dilindeki sayıklamayı saklamayı düşündü bir an.

– Eve gelirken lütfen sayıklamalarını getirme, korkuyorum; diyen isteği kırmamak için evde sayıklamama kararını pekiştirerek, “son kez” dedi. Boyun eğik, itaat tamam.

Uçsuz bucaksız bir çöl; “pijamalarını giy” sesini kulağının ardına atıp ayakkabılarını dolduran kumlara batıp çıkarak yürüyor. Bir sancı var beyninde. Sancı yüreğine doğru süzülürken daha da hızlandırıyor yürüyüşünü. “Bir hurma dalı gerek bana” diyor, “sonra giyerim pijamalarımı, kokusu asırlar öncesine ait, üzerime gölge olacak bir hurma dalı gerek.” Ayakları iyice kuma gömülürken uzaktan bir penguen yaklaşıyor. Penguene; “bu çöl Bülent Akyürek’in yüreğine gider mi? diye soruyor. Penguen sallapati, sessizce uzaklaşıyor.

Evdeki ezgin yürek, “bitti mi?” diyor. “Belki” sözünü tanıdığından, kalkıyor yerinden, halıdaki kumları sabırla süpürüyor. Yalnızca penguenin ayak izleri kalıyor halının üzerinde. “Giy pijamalarını.”

– Baba olmak için hazır mısınız? Kovabilecek misin baba-
sındaki kavak yellerini. Evim cennetimdir deyip, gün karar-
madan sığınabilecek misin yuvana? Yelkenler fora, televizyon
yok, radyo yok, kitap (başköşede), aşk...(derin sessizlik, ku-
sursuz kabullenme)

Hani ilk aldığın kitap vardı ya, üzerinde kuşların uçtu-
ğu, ağaçların çiçek açtığı; okuduğun ve bir şey anlamadığın
kitap. Yok artık kuşlar, ağaçlar da kurudu.

– Kim vurdu kuşları? Kitabın kapağı da yırtılmıştı hani.
Günlerce ağlamıştın kitabın yırtık kapağı elinde. Hiçbir şey
avutamamıştı seni. Kanmamıştın kimseye. Ağaç da kurumuş
öyle mi?

Yalan yakışmıyor diline. Deprem çadırlarında; “ne kadar
hoş ve rahat bir yeriniz var” deyişindeki burkulmayı anlama-
dım sanma. Dilinin üzerindeki örtüyü kaldırmadan, kalkmaz
bu sis. Şunu da unutma, asıl rahat olan, bir çocuğun üzeri-

ne çadır olan, bir evin yıkıntısıdır. (Mekân cennet) Kaldır bakışlarını. Hatırla ve hayret makamında hayır dile, en hayırlı olandan.

Büyük bir yangın sarmış her yanı. Uzanan eli, küçücük eli tanıyorum. Ne olur bu kez yalan deme. Sıyr ve sıyrıl ateşten. Kır aynayı, çık dışarı.

“Hani hepimiz kardeşlik? Sesinizi sesimize ekleyip büyülecektik çılgılığımızı. Yere düştüğümüzde, ilk siz koşacaktınız yardıma. Üstümüze gölge yapacaktınız koruyucu sözlerinizi. Ve hani tutacaktınız yüreğimizi sımsıkı. Atacak taşımız kalmadı, gül göndermeyin bize.”

İlhami Çiçek mi dedin? Satranç dersleri veriyor, cuma günleri. Toplamış başına dostlarını, edebiyattan, Tokat’tan ve aşktan dem vuruyor. Bekleriz. Kimse görmeden yangının küllerini halıdan süpürmeli. İlhami Çiçek de şah olarak gitti zaten. Yoksa kırılan aynayı mı kaldırısam önce.

Yalnızsın

Issız karanlıkta
Yağmurdan kaçanlara inat
İçime düş yağmur
Kimseler öğrenmeden
“Yağmura bakmayı cam arkasından”
Ve ıslanmadan arap kızının saçları
İçime düş yağmur diyorsun
Düşüyor
Düşüyoruz.

Yaşadıklarım düş belki de. Öğrendiğim aşk yokuşunu bitirmedim hâlâ. Nefesim yetmiyor, sırtımdan kaygılarımı atmadan bitmez bu yokuş.

– Anne, duyuyorsan sesimi, üç kez dokun kalbime. Dokun ki düşmeyeyim.

Sakarya Caddesi, çayevi, değişen yüzler, öfkemi dindiren caddeler, çöldeki penguen; söyle bana, geçti mi yaraları Bü-lent abinin. Sahi onun yüreğine nasıl gidilir, hangi istasyondan kalkar treni ve uğrar mı buralara?

– Ben mi? Say ki askerim, kıdemsiz.

Yine akşam, evdeki sessiz bekleyiş daha koyultuyor karanlığı. “Paltonu çıkarmamışsın” diyor ürkek ses. “Üzerine yapışan başkalarının bakışlarını neden getirdin içeri?”

“Ya gözler, ya sayıklamalarım”; ikileminde “ben” diyor kapıdan çıkan ses. Çarpılan kapının ardından üç kez sallanıyor ev, üç yaprak düşüyor dalından, üç kuş vuruluyor tam gözlerinden.

Sonbahar/sonhazan. Ayakaltında yapraklar. Çıkan ses, dayanılır gibi değil. Hüznün kabaran dalgaları gibi her adımda artıyor yaprakların çığılığı. Rüzgâr üstüme üstüme geliyor. Tarihsel bir yazgıyı bitirip Ankara’yı yüzüstü bırakma telaşındayım. Bu şehrin üzerindeki sis kalkmadan uğramam bir daha. Geçmem sokaklarından. Adımı silerim köşe başlarından ve caddelerine düşürmem yazgımı.

Yatağına kırgın ırmak, söyle nedir rengin

Kızıl mı

Yeşil mi?

Çayınız nasıl olsun?

– Elimizde hiç tavşan kalmadı.

“Biraz sessizlik o zaman.”

– Baba olmak yakışacak sana.

– Sahi mi, nasıl durur üzerimde, provalar yetişir mi? İlk kez baba olacağım da heyecanlıyım.

– Geçer şimdi. Adımını sağlam bas yere, ürkütme çiçeğini. Üzerindeki geçmiş zaman izlerini süpür.

– Tek şekerli olsun çayım.

Bu halimle hangi yokuşu çıkabilir, hangi savaşa bulaşabilirim. Katılmak katlanmaktır, biliyorum, bu yüzden katılmı-

yorum sana. Hep kendi makamımdan şarkılar söyleyeceğim. Yokuşu tersyüz ettim, yokuş aşağı yuvarlanıyorum.

Şimdi bırakıp her şeyi yüzüstü, çöldeki penguene son kez sorup Bülent abiyi, tavşanın randevusuna yetişmeliyim. Waldo'nun yerini tavşandan öğrenebilirim.

Üzerimde paltom eve girdiğimde yabancıysa olmadığım bir sıcaklık karşılıyor beni. Paltomun yeri, babamın paltosunun yanı. Şimdi bütün sokaklar açık.

Dar bir koridordayım. Üzerimde dünden kalan hiç bir şey yok. Aralıyorum pencereyi, gökyüzü masmavi. Adımı yeni baştan yazıp, yine ve yeniden diyorum, yenilmeden.

Üniversite önündeki solgun güller, siz hâlâ mahzun ve güzelsiniz, değil mi?

Ebuzer buralara da uğrar mı usta?

Ve hâlâ hayat, hiç bi şey mi Gökhan abi?

Yağmura yakalanmış tren

Konuştugu, anlamadığım bir dildi. Kompartımanın en uç köşesine oturmuş, içeriye her girenin ilk onu görebileceği bir heybetle, kurulmuştu koltuğa. Verilen selamları alırken takındığı tavır, buyurun misafirim olun havasındaydı. Sanki bütün yolcular kendi himayesindeymiş gibi, vakarla başını hafifçe öne eğip, gözlerini kapayarak alıyordu selamları. “Trenle gitme” demişti arkadaşlar ama bir öğrenci psikolojisiyle biraz da ucuza yatıp binmiştim trene. Tren Türkiye'nin doğudaki en uç noktasından yolcularını toplayarak ulaşmıştı buraya. Çoğu da oraların yerlisi olduğundan, hep kendi makamlarında konuşup durdular. Ben dostlarımın tembihlerini hatırlayıp, ikram edilen börekleri, meyve sularını nazikçe istemediğimi söyleyince, bıraktılar benle ilgilenmeyi. Konuşan genelde bizim kompartıman ağasıydı.

Şefaati'ye gitmek için yola çıktığımda, dilimde Rahmi Kaya'dan kalma dizeler vardı.

Trenin raylar üzerinde çıkardığı sese kendimi kaptırarak, elimdeki kitabı yarı uykulu okumaya çalışırken bir yandan da ilk kez geçtiğim yollara şaşkınlıkla bakmanın telaşıyla gözlerim bir kitapta, bir dışarıdaydı. Bu ıssız karanlıkta neydi beni yola düşüren. Bilmediğim bir yere, içimdeki coşkuya kulak verip gitmek istememin sebebini düşündüm bir ara. Karar vermem de bir anda olmuştu zaten. Şehrin bize yakışan tek

mekânında otururken, birden ayağa kalkıp ben gidiyorum demiştim, gitmem gerekli. Arkadaşlarımın nedenli, niçinli sorularını savuşturup gitmeliyim demiştim. Tren saatini beklerken şehrin ortasındaki parkta Cahit Zarifoğlu'nun Anılar Defterinde Gül Yaprığı'nı, İsmet Özel'in Amentü'sünü, Cafer Turaç'ın Amasya Mektupları'nı okuyarak uğurlamıştı dostlarım beni. Geç kalma, diye de tembihlemişlerdi.

Ne iyi dostlardı hepsi. Şiir ikliminden ayrılmayarak geçirdiğimiz günlerimiz, yarına kalacak yegâne güzellikler. Trene bindiğim andan itibaren kafamın kitap, dışarı ve dostlarımı düşünmekle yoğunlaştığını fark edip yavaşça önce kitaptan, sonra da dışarıdan sıyrıldım. Havanın iyice kararması, sanki uzun ve bitmek bilmez bir tüneldeymişiz gibi yoğun karanlığa doğru sürükledi beni.

Her zaman böyle beklenmedik yolculuklara çıkmaya alışkın olduğumdan, oldukça da rahattım. Daha önceleri gece yarısı kapımı çalan Çağrı'nın davetine uyup yollara düşmüştüm. Mekân pek de önemli değildi. Evden çıkıp, terminale ulaşmak ve otobüse binmek an meselesiydi. Gittiğimiz şehrin yabancı olduğu müddet, tanıdıklarla buluşmak, dinlenecek temiz bir yatak bulmak hep bir serüvenin parçasıydı. Birkaç gün sonra başlayacak finallerden uzaklaşmak, gece gündüz ders başında sabahlayan arkadaşları düşünmek ve ne olacak bu finallerin hali demek yanımdaki dostuma kâr etmese de o, her zaman “âni değerlendirelim bayım” diyerek vurdumduymaz, şehri adımlamayı sürdürürdü. Gittiğimiz her mekân, yeni bir şiir tadındaydı. Tanışılan “şiir adamlar” kendi mekânlarının tadını çıkarmaya çalışan dervişlerdi. Konya'nın M. Ali'si ve M. Akif'i vardı ve gez dünyayı, gör dostları kıvamındaydılar.

Bir gece yine kapıma dayanan Çağrı'nın rotası, Elbistan'dı. İkinci üçüncüsü Sabahattin yine mahzun ve âşıkıktı. Evdeki arkadaşlarıma Elbistan'a gideceğimi söyleyince pasaportun var mı? demişlerdi. Elimdeki Martı'yı havaya savurup, var de-

miştim. Elbistan'ın Recep şükrü'sü bir 'öykü adam'dı. Yaşadığı ev, gezdiği yerler, insanlar, yazılmaya değer birer konuydu. Çok öykü çıkacak buradan diyordu. Çıktı da.

Yıllar sonra yine yolumuzu Maraş'a çevirdiğimizde artık Maraş'ın Recep şükrü'sü olmaktan sıkılmış, evinin reisi olmaya çalışan bir öykü adam vardı. Düğün telaşı, geceyi geçirdiğimiz evin toprak damı, köyün tenhalıklarına bıraktığımız şiirler, aramıza sonradan katılan Devrim'in protest yazgısı, dindirmeye yetmemişti hasreti. Otobüsle dönerken yollardaki kayısı kokusu ve kayısı ağaçları, her an baskına hazır kıvrımlı dar geçitler, otobüsün gitmemek için direnmesi ve yine bir gece yarısı indiğim şehir... İşte burası benim yaşadığım yer.

Bilet kontrolü için içeri giren görevli; herkesin uykusunu, benim de düşüncelerimi dağıtmıştı. Bizim ağa yine anlamadığım bir lisanla görevli çıktıktan sonra söylenip durmuştu görevliye. Sonra herkes yine uykuya kaldığı yerden devam ederken benim aklımdan Şefaati geçiyordu. Nasıl bir yer olduğunu tasavvur etmeye çalıştığım fakat yanlış yerde inirim korkusuyla uyumamaya çalıştığım yolculukta, tekrar elimdeki kitabın sayfalarına dönebilmiştim. Yazarın; ikilemler dünyasında biri bulmak için kalbinin değil aklının sesine kulak ver, sözünü bir süre düşünüp kapadım gözlerimi. Uyumamam lazım, uyumamam lazım... deyip elimdeki kitabı çantamdaki başka bir kitapla değiştirdim. Bu bir şiir kitabıydı. En güzel şiirleri hep yolculuklarda ezberlediğimi hatırlayıp aradığımı bulana kadar karıştırdım sayfaları. Okudukça sanki yollar kısalacakmış gibi hızlı hızlı okumaya devam edip aklımın köşesine yazmaya çalıştığım şiiri bir kez daha okudum.

Trenin sesine iyice alışan kulaklarım, sesi duymaz olunca çantamdaki walkmeni hatırlayıp, hemen çıkardım, play tuşuna dokundum, alışık olduğum bir ses; Monarossa'yı okuyordu. Alt fonda da Selçuk Küpçük; "akşamlardan bir geceden senden uzakta..." diye devam ediyordu. Müziğin ritmi beni

alıp Ordu'ya götürmüştü. Bir tarafı deniz, bir tarafı yeşilin her tonuyla bezenmiş Selçuk Küpçük'ün mekânından ayrılmak hiç içimden gelmemişti. Zaten oraya gitmek için de yine bir gece yarısı yola düşmüştüm. Her taraf ya yeşil, ya maviydi orada. Kıraç bir iklimden, ilk kez geldiğim böyle bir yeri görünce, işte benim yaşayacağım yer, demiştim. Ama misafirdim ve şiir tadında ayrılmıştım şiir dolu mekândan. Şimdi de kulağımdaki ses; “erguvan bakışlı bir akşamüstü, ıssız bir caddede vurdular beni” diyerek bir ölümü anlatıyordu.

Tren yavaşladı, her istasyonda yaptığım gibi telaşla ayağa kalktım, Şefaati yazan bir tabela görme gayretiyle koridorda koşturup durdum. Burası da değilmiş deyip ağayı rahatsız etmeden köşeme geçtim.

Bilmediğim, hiç tanıdığının olmadığı bir istasyonda inmek, yabancı biri olarak dolaşmak, hiç kimseyle konuşmak ve küçük bir otel odasına sığınmak geçiyor içimden. Tanımadığım bu yeni yerde bir süre kimseyle konuşup tanışmadan yalnızca gezmek, şehre hâkim bir tepeye kurulmak ve benden hiçbir şey barındırmayan yeni mekânda mutlu bir şekilde kalmak istiyorum. Kimse bulamasın beni, adımı kimse bilmesin, beni aramaya çıkanlar çaresizlikten umutlarını yitirsinler, ama ben bu mekânda biraz daha kalayım ve yine geldiğim gibi binip trene döneyim kalabalıklara. Dostlarım etrafımı çevrelediğinde, sorularına yalnızca; “hiç” diye cevap vereyim ve mutluluğumu kimseyle paylaşmayayım.

Böyle bir düşünce ancak bir tren yolculuğunda gerçekleşebileceğimi düşünüp bu hayalimi başka bir zamana erteliyorum. Trenin durmadan sallanan koltuklarına, çıkan gürültüsüne aldırmiyorum hiç. Tren, lise yıllarımdan bir sığınağıydı. Şehrin tam ortasında bulunan istasyon, lisede dersten kaçtığımız soğuk kış günlerinde tek sığınağımızdı. Yola çıkmayı bekleyen trenin içinde büzülüp kaldığımız koltukta o kadar mutluluğu içimize nasıl sığdırdığımızı hâlâ anlamış değilim.

Sıcak sınıflardan kaçıp, soğuk, sigara dumanı dolu trenlerde oturmak, bizim için kazanılmış büyük bir zaferdi. Trenlerin kalkış saatlerini koca şehirde bizim kadar doğru bilen bulunamazdı. Adapazarı-Haydarpaşa sabah 07:50'de başladılar. Biz ondan sonraki trende yerimizi alır, trenin kalkış saati yaklaşınca, bir sonraki trene yerleşirdik usulca. Birkaç lira denkleştirip aldığımız bulmaca kitaplarıyla akşama kadar uğraşır; akşam 16:30 trenini de yolcu edip okulun dağılış saatinde evin yolunu tutardık. Aynı bizler gibi şehrin başıboş takımı için de bir sığınaktı trenler. Onlar gece gelen treni bekleyip, onun içinde sabahlardı. Yeni güne, bir sonraki güne hep trende başlardılar.

Belki de sırf bu yüzden seviyorum trenleri. Her istasyonda durması, yeni yolcular alıp yoluna devam etmesi, uzun uzun çalan siren sesleri, beni Adapazarı-Haydarpaşa treninin kaçamak yaptığımız koltuklarına götürüyor. İyi günlerdi diyorum o günler için; soğuk, öğretmenlerin azarlamaları olsa da iyi günlerdi o günler.

Yeni bir istasyonda duran trenimiz yeni yolcularını aldı. Saat gece yarısını çoktan geçmiş. Her yeni yolcu, bizim odayı yoklayıp, kendine bir yer bulma telaşıyla diğer odalara doğru ilerliyor. Bu kez kapıyı aralayan anne, baba ve bir kızdan oluşan aile. Yer yok dedim, aynı zamanda yayılmış yatan ağaya kinle baktığımı kız gördü, başka yer yok muydu sanki ağa diye geçirdim içimden. Kızın elinde kitaplar, mahcup bir duruş, hanımefendi bir bakış. Ah ağa dedim içimden, inseydin ya şu istasyonda ne olurdu. Aklımdan geçen film şeritleri daha da canlandı; elindeki kitap Mızraksız İlmihal. O kitabın hayatımdaki yerini anımsadım bir anda. Koridoru adımlamaya başlamam, bekleyen gözlerle kapının açılmasına dua etmem anlık mesele. Kapı açıldı. Kız yavaş adımlarla yaklaşıp dışarı bakabileceği bir yer olup olmadığını sordu öylesine. Pencere boşluğunu işaret ettim. Yanına yaklaştığımda; tanışalım mı

sözümü, boynunu bükerek onayladı. Şeyda, Mızraksız İlmihal, hayatımın en önemli köşesinde duruyor, dedi yumuşak sesiyle. Benim de dedim. Adının Şeyda olduğunu Şefaati'ye gideceklerini ve edebiyat fakültesinde okuduğunu öğrenince heyecanım ikiye katlandı. Ya sen dedi yine aynı ses tonuyla. Ben de dedim. Sezai Karakoç, İsmet Özel, Cahit Zarifoğlu, Mavera, Dergah, Yediiklim... birden adımlı sordu, tanışırken adımlı söylemediğimi daha doğrusu edebiyat muhabbetine başlayınca bunu unuttuğumu fark ettim. Adımı söyleyince ağzından dökülen Martı? sözünü sessizce başımı eğerek onayladım. Şefaati'nin kerameti bu olsa gerek diye düşündüm. Şiirler ve şairler dünyasındaki muhabbetimize devam ederken babasının koridor ucundan görünmesiyle kayboldum. Nefes nefese koltuğa iliştiğimde ne zaman elime tutuşturulduğunu anlamadığım kâğıdı görmem allak bullak etti zihnimi. Bu arada tren de ağır ağır ilerliyordu demir raylardan hınc alırcasına.

Biraz önce yaşadığım olayı düşündüm, zihnimde yeni senaryolar kurdum. Acaba bütün bunlar bir tesadüften mi ibaretti yoksa yazılmış bir senaryoyu mu oynuyordum. Hayatımı bir tesadüfe kaptıramayacağımı, kurulu bir düzen hayalimi hatırladım. Bu gizem dolu trende belki de bir anlık köşesinde kıvrılıp uyuyan ağa kadar rahat olmayı arzu ettim. Hiçbir şeyi düşünmemek, kaygısızca uyumak ve uyanınca da inilecek istasyona ulaşmayı istedim. Uykuya dayanamayan gözlerimde şimdi uykudan eser kalmamış, biraz önce yaşadığım olayı düşünüyor, keşke diyordum burada çıkmasaydın karşısma. Ansızın olmasıydı, beni böyle apansız, bir trende yağmura yakalatmasaydın.

Şefaati'yi düşünürken, bir yandan da İrfan, Nuray, Dergâh, Rahmi Kaya, üniversite önünde bekleyen solgun güller, artık sesi beynimde zonklayan trenin gürültüsü film şeridi gibi aklımdan geçerken ne kadar zaman geçti bilmiyorum, tren yine bir istasyonda durdu. Telaşla ayağa kalktım, tabe-

lada Şefaati yazıyordu, beni bekleyen dostum da arayan gözlerle etrafını yokluyordu. Önce kız, sonra annesi, en son da baba indi trenden. Kız da etrafına bakındı bir süre. Beni göremeyince trene göz gezdirdi, cama yaslanmış öylece durduğumu görünce neden der gibi baktı. Sonra babasının ikazına uyup ardına düşmeden son kez baktı. Bir yandan el sallarken bir yandan da elimde epriyen telefon numarası yazılı buruşuk kâğıdı savurdum havaya.

Şefaati'den sonra iki istasyon daha geçip, tanımadığım gizemli bir mekânda indim trenden. Her şeyin bana yabancı olduğu bu kasabada ilk işim küçük bir otel bulmaktı.

Yangına dönen yanılığ

Bu yenilgiyi ilk yaşayışım değil, ilk değil yanılış kapıdan girişim odalara. Pulu olmayan mektuplar var elimde. Göndereceğim yer çok ama gelecek cevaplara cesaretim yok. Unutmaya çalışmak bazı anıları ne kadar hoş olsa da uykudan uyanmak, dipsiz bir kuyu. Attığım taşlarla doldurduğum kuyu, gün gelir belki de içine alır beni.

Beni ancak bir çocuğu severken anlarsın, bir şiiri okurken ya da şehre giderken kıvrımlı yollardan. Söylediğim sözler yabancı buraların. Havada asılı duruyor kelimelerim. Önümüzde, arkamızda, her yerimizde kocaman dağlar. Gün gelir de bu dağlar kalkarsa aradan, o zaman anlarsın beni.

Dağlardan iniyor sular. Kar kokusu, buz gibi gövdeye düşen acı, toprak rengi. Bahardayız. Yeşil bir örtü kaplayınca her yeri; ekmeğini, suyunu sevdiğin bu yerlerin yaylalarına da kap-tırırın gönlünü. Çiğdem, papatya, küçücük kuşlar düşer içine.

“Bu yaylalar, dağlar benden sorulur.” deyişindeki ferahlığı, tan yeri ağarırken esen bahar rüzgârları doğrulasa da nisan yağmurları düşünce içimize, çoğalınca başındaki ağrılar, ne demeli sana? Sen neresindensin bu coğrafyanın?

Bebeklerde bir koku var. Hiçbir yerde bulunmayan, nefesimi açan bir koku. Cennet kokusu olsa gerek diyorum. Omzumdaki çocuk, serin bir gülücük konduruyor yanağıma. Sanki serin yağmur yağıyor her yere.

İlk adımını attığında Rûmeysa; dünya küçülüyor, dolaşmak istiyor her yeri. Bahar, dağları bırakıp süzülürken yanıma; adımlarda çimen kokusu, dağ rüzgârı, sürülerden gelen çingirak sesleri.

Büyük şehirlerin hikâyelerini anlatmak, di'li geçmiş mekânlarda dolaşmak, büyütüyor gövdemizi. Sözler sürdüğüce, ayaklarımız kesiliyor yerden, ard arda geliyor ışıklı cadde-ler, Kızılay, Tunalı Hilmi, Ulus... Bir semaver çayının sıcaklığında sürerken gece, kesilen elektrikle karanlığa boğuluyor cümleler. Hüzün en çok karanlıkta bırakmıyor yakamızı.

“Bu hüzün şiirlerini sen yazmış olamazsın.” cümlesinin öğelerini buluyoruz. Cevap: “ Yangınlar çoğalırken içimde / çengiler dans eder etrafımda.”

Bu yanılığımı ilk yaşayışım değil. Uzak kaldığım her köşe bucak; her gün biraz daha kaçıyor benden. Uzaklığımı öfkemle avutsam da zamanın farkında değilim. Şafak sayan Levent'in dağlarda yankılanan içli sazını bekliyorum. Yanlış sözler söyledim, dağlara baktıkça titredi içim. Kendimi temize çekmeye çalışıyorum. Dün söylediğim sözler, bugün bir duvar gibi çarpıyor yüzüme. Yarına emin adımlar atmak için; öfkesi dinmiş sözlerin peşindeyim.

Uzak bir dağın ardını gösteriyorlar; “orası” diyorlar. Dağları aşmak zor. Ahmet Haşim gibi “O Belde” ardına düşemedim. Pencereden baktığımda görünen küçük tepeyi gizemli bir mekân gibi seyrediyorum. Sanki az sonra tepenin ardından atlılar görünecek ve bütün hesapları alt üst edecek. Savunmasız olmak demek nedir bilmediğimden, teslim olmaktan başka bir yol bulamıyorum. Gördüğüm bu son rüyayı da yorumlamadım, yorgunluğuna yenildim gözlerimin.

Rüya görmeyeli kaç yıl oldu, bilmiyorum. Gerçekle rüya arasındaki çizgiyi koyultuyorum.

Tahta bir köprüden karşıya geçmeye cesaretim yok.

Baharı bekleyen ağaç

Her sabah aynı yoldan geçmeme rağmen bu ağacı ilk kez görüyorum. İri gövdesinin orta yerinden derin bir oyuk açılmış, ağaç yine de her haliyle mâmur. Gelen kışa rağmen yapraklarını bırakmak istemeyen bir dirençle, soğuğa meydan okuyan bir hali var. Bu cılız rüzgâr birazdan yerini amansız bir fırtınaya bırakabilir. Kim bilir belki de yağmur yağar.

Bugün öğrencilerle sessiz sinema oynuyoruz. Filmi anlatmak için girdikleri haller, bütün yaramazlıklarını unutturuyor. Sınıfın en zeki öğrencisi, görevini en iyi şekilde yerine getirebilmek gayretiyle yerlerde yuvarlanıyor, belini kambur ediyor, saçını başını dağıtıyor, sonunda filmi anlatmayı başarıyor.

Çocuklara soruyorum ağacı. “Hani şu ihtiyar, içi oyuk ağaç” diyorum. Hiçbiri hatırlamıyor, birbirlerine soruyorlar, sonuçta ağaç yine yalnız kalıyor. Herhalde fark edilememenin üzüntüsüyle son yapraklarını da dökmüştür diye düşünüyorum.

Sınıfta yan yana oturdukları halde birbirine sırtını dönmüş çocukların küstüklerini öğreniyorum. İkisini sınıfın huzurunda barıştırmamanın mutluluğunu bütün sınıf paylaşıyor.

Ben de çok küserdim çocukken ama bir zaman sonra

unuturdum her şeyi. Şimdi de can çıkar huy çıkmaz sözünü doğrularcasına, anlaşılmadığım kişilerle küs gibi yaşıyorum. Dil ucundan bir selama “eyvallah” çekiyorum.

Çocukları barıştıırken kafamdan geçen bu düşünceleri teneffüs zili bozuyor. Öğretmenler odasında arkadaşlara da gördüğüm ağacı soruyorum. “Hani şu ihtiyar, içi oyuk ağaç” diyorum. Yine hatırlamıyor hiç kimse. Ağaç şimdi bütün yapraklarından arınıp çırcıplak kalmıştır diye düşünüyorum.

Bir büyük çöldeyim, hiçbir şey görünmüyor. Ürpertiyle ilerlerken ilerde bir karaltı görmek artırıyor heyecanımı. Yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, okula giderken gördüğüm ağaç; ama yemyeşil yaprakları var. “Hadi okula geç kalacaksın” sesiyle uyanıyorum uykudan. Okula giderken bakıyorum, ağaçta hiç yaprak kalmamış.

Biraz daha sessizlik... Kesilen sesle birlikte başımdaki ağrı da yavaşça terk ediyor bedenimi. Sessizliğin ne kadar büyük bir sığınak olduğunu anlıyorum. Gözlerim açık ama aklımdan film şeritleri geçiyor. Bu arada çocuklardan biri okuma parçasına devam ediyor.

Önce İbrahim'i görüyorum, hemen ardında Devrim (namı diğer Sungur -Tarık Ziya) ve Ufuk. Bu üçlünün birbirini tanımadığını biliyorum ama üçü de beni tanıyor ve hayatımın en önemli köşe başlarında duruyorlar. İbrahim, elinde Adapazarı fotoğraflarıyla geliyor yanıma. Fotoğraflar kırık dökük, İbrahim mahzun. Yıkılan şehirle birlikte yüreği ezik İbrahim'i teselli dahi edemiyorum. Yıkılan şehrin altında kalan deli dolu yıllarımız benim de içimi buruyor.

Sonra Devrim geliyor. Onu ilk tanıdığımında Devrim'di ve her an bir ihtilal için hazırды. Bir ara nurdan damlalarla arınma telaşına bürünüp Sungur oluverdi. Sonunda içindeki Ötügen sevdasına kulak verip Tarık Ziya adına ve kimliğine büründü. Üç ayrı kimlik arasında gidip gelen dostumun her şeye rağmen hayata karşı direnişini hatırlıyorum. Onun dilinde de

Sivas'taki İstasyon Caddesi'nin gecelerinden kalma eylem tüküleri var. "Tarık Ziya'dan Devrim' e doğru kayıyorum, tut beni" diyor. "Ya beni" diyorum, "ya beni kim tutacak."

Ve Ufuk, elinde kitaplarla geliyor. Tokat'ta bulunması zor, bir yığın kitap. "Dostum bunları çok ucuza aldım, hayattan bile ucuz." Elimdeki çantayı gösteriyorum: "Ben de hayat bile parasız." Sözümlü bitirdiğimde üçü de ardını dönüp gidiyor, tam bu sırada bir öğrenci: "Öğretmenim, teneffüse çıkmayacak mıyız?" diyor. Sınıftan çıkıyorum.

Mevsimlerin geçişi hızlanıyor ve bahar çalıyor kapımızı. Sabırla beklediğim baharı, temiz havayı içime hapsederek selamlıyorum. Dışarı çıkıyorum, ağacım hâlâ ayakta. Bir bahar daha görecekmış demek ki. Bakıyorum, üstünde tomurcuklar, sanki son nefesini verircesine sayılı çiçek depoları. Sevincim ikiye katlanıyor. Neşeyle bitiriyorum dersleri. İki-üç gün daha bekliyorum, tomurcuklar ha patladı ha patlayacak.

Ve nihayet çiçeğe duruyor sayılı tomurcuklar. Mor çiçekler uzun dalların ucundan beliriyor. Yine sabırla bekliyorum ve sabırla büyütüyorum çiçekleri.

Gün geliyor, ağaç çiçeklerini terk etmeden ben nazikçe alıyorum çiçekleri. Kokuları bütün benliğimi kuşatıyor. Heyecan ve neşe içinde eve ulaşıyorum. Açılan kapıya doğru uzatıyorum çiçekleri. Duyduğum ses yeşertiyor ağacı: "En sevdiğim çiçek, teşekkürler."

Hadi sen de terk et

Herkes bir bir bıraktı buraları. Arkalarına bile bakmadılar. Bir töreyi yaşar gibi, kutsal bir boyun eğiş gibi terk ettiler her şeyi. Önce giysilerini sıyırıp attılar hem de hiç utanmadan. Çünkü alınlarının ortasına kazınmış olan utanma duygusunu terk edeli çok olmuştu. Sonra kalabalıklardan uzaklaştılar. Yalnızlığı seçtiler kendilerine. Böyle de mutluyuz gibi muhalif yalanlar söylediler. Saçlarına ak düştü, boyunları eğildi, ayakları yürümekten kan içinde kaldı. Ayna yoktu hiçbir yerde, göremediler hiçbirini. Gittiler ve gidişleri bir terk edişten başka bir şey değildi.

Çiçekleri sulamayalı çok zaman oldu. Boyunlarını büküler onlar da. Yalnızlık bir yazgı mıdır, yoksa kişinin kendi çabası mıdır? Yalnız kalacaksa insan böyle yalnız kalmalı. Çiçekler bile hayret etmeli yalnızlığına. Boynunu bükmeli her şey. Sis çökmeli dört bir yana.

Yağmur da terk etti buraları. Kuruduk, içimize çekildik. Köylü kızları tarlalarda öylece kaldı. Toprak kurudu, ağaçlar kurudu, çiçekler soldu. Yağmur yok, güneş de yok. Mevsimler de yitirdi kimliğini. Hepsi birbirine girdi. Her şeye hazırlıklıyım artık.

Irmağın kıyısına kadar inmişim. Bir baktım ırmak kıyısındaayım. Ne zaman geldiğimi bile anlamadım. Hani su gibi

akıyor zaman derler ya öyle geçmiş zaman demek ki. Irmağın kıyısındaım artık. Irmağa en yakın olacağım bir yer aradım bir süre. Su da kalmamış ya ırmakta, neyse. Olanla idare etmeli. Sular da terk etmiş buraları.

Irmağa yakın bir evim olsaydı bu pek de sorun olmayacaktı. Irmağın suyunun çoğaldığını görür görmez hemen girerdim suya. Beni de al götür ırmak derim. Sen bilirsin benim yaşadığımı. Her defasında susuzluğuna kalıyorum irmağın. Çocuklar bile dönüp bakmıyorlar irmağın yüzüne. Eskiden böyle miydi; dolup taşardı etrafı. Çoluk çocuk, genç yaşlı daha bir sevinçle bakardı irmağa. Irmak artık şehir için bir kenar süsü, şehri ikiye bölen bir sınır çizgisi, karşı yakanın sınır kapısı.

Gitmek güzeldir aslında. Durmak yerine gitmek güzeldir. Bir kaval sesine kaptırıp kendini, nefessiz kalana kadar gideceksin ki bunun adına gitmek densin. Şöyle bir dolaşım geleyim demekle olmaz gitmek. Gittim mi ağıt yakılmalı ardından. “Bu gidiş hayra alamet değil.” demeli görenler. Eskimiş fiyakasını çekip öyle gitmeli insan. Kendinden bir iz bırakmadan gitmeli. Dönüşü aklına getirmeden, bir su gibi, içine çekilen ırmak gibi olmalı bu yola düşüş.

Baktım ki etrafıma kimse kalmamış. Yalnız kalmışım ve yalnızlığımın farkına varmam bile uzun zaman almış. Kimse yoksa etrafımda senin de kalmanın bir anlamı yok. Görmüyorsan yangınları, çekiliyorsan her gün biraz daha içine, durmanın bir anlamı yok. Bir ırmak susturabilir ancak sesini, bir deniz yeter susuzluğuna. Ben alıştım yalnızlığa. Durma artık, hadi sen de terk et.

Acı kovan sıcak

Mutlu olmayı beceremeyen bir ruha büründüm. İşin en fena yanı da bunu kendime yine kendimin yapması. Ellerimle kurduğum bir yürek mabedini yine kendim yerle bir edebiliyorum. Büyük ustalıklmış, bir kalbi sapasağlam büyütüp kollayıp gözetmek. Her şey yolunda giderken bir anda her şeyi altüst edebilecek bir felaket tellalı oldum çıktım şimdi.

Kurduğum tüm düşleri bir anda yok edecek kadar pervasızım. Mevsimlere suçu yükleyeyim diyorum ama onların bile kaldıramayacağı bir ağırlık var bu acıda. Kalbim buz gibi. Ne kadar sarıp sarmalasam da olmuyor. Bir kez ters rüzgârlar girdi kapıdan. Bir kez dağıttım bütün çiçekleri.

Şehir ne kadar da anlamsızmış böyle. Kuşlar ne kadar da boş uçuyormuş. Çocuklar ne kadar da vakitli vakitsiz dağıtıyorlar zihnimi. Irmağın akışı bile acı veriyor şimdi. Ağaçlar hep köhnemiş. Evler hep virane. Yolların hepsi çıkmaz sokak. Dağlar hep üstüme üstüme geliyor. Bütün yollarda üstüm başım toz içinde kalıyor. Yağmurda en çok ben ıslanıyorum.

Ferman Karaçam Acı şiirine; “seni de vururlar bir gün ey acı / uçuşup durduğun kanatlarından /sazın sözün türkülerin tükenir / ellerin koynunda kalakalırsın” diyerek başlar. Acının bile gün gelip acıyla sınanacağını anlatır şair şiirinde. Tüm coğrafyanın acısını kucaklar. Tüm insanlık için açar acı dolu yüreğini.

Benim nefesim ancak beni yakıyor. Nefesim bir kor alev. Üfledikçe beni tutuşturuyor. Nefes aldıkça kül oluyor içim dışım. Ne çok acı var diyorum beni alıp köşe bucak savuran. Ne çok acı peydahlanmış böyle.

Unutmak şifa değil, bu kesin. Bırakıp uzaklara kaçmak hiçbir işe yaramıyor. Çok denedim bunları. Gözlerimi kapat-sam kulağıma geliyor sesler. Gözümü kulağıma kapatsam rüzgârın hırpalayışı geliyor tenime. Umarsız olmak da bana hiç fayda vermiyor. Kalmak en doğru olanı. Kalmak ve diren-mek, kalmak ve bilemek bilinci.

Gitmek bir yok oluş oluyor bazen. Gitmek unutulmanın kardeşi. Bu yüzden gitmek denen yitirilişi yaşamamalı. Dur-malı meydanda. Meydanlar ki bir yüreğin en geniş alanları. Meydanlara çıktıkça açılacak zihnim. Kalabalıklar biraz daha dağıtacak bulutlarımı. Biliyorum ki kendi kendime kaldığım sürece zihnimin çatışması kendi kendini yiyip bitirecek.

Gitmek bir eğilmedir. Eğilmek yenilginin ilk adımındır. Eğilmeden bir direnişi kuşan ey kalbim. Ellerin var, kelime-lerin var, ağırlığı yürek kadar. Cümlelerin var tank gibi ezici. Bütün harflerin tek düzen olmuş seni bekliyor. Gönder hepsi-ni savaş meydanına. Savaşın galibi kim olursa olsun kaza-nan sen olacaksın.

Gitmek çiçeklerin solmasıdır. Zamanlı zamansız açan tüm çiçeklerin susuz kalmasıdır. Akasyaların boynunu bük-mesi, bir erguvanın yolunu şaşırması, bir nergisin ne olduğu-nu unutmmasıdır.

Cevabını bulamayacağım sorularla sınınmaktan kendimi çekip kurtardım. Alnıma konan acı ve soğuk bir gülümsemeyi aldım, nefesimle ısıttım. Ters esen bir rüzgârı tuttum, yönünü değiştirdim. Boynu bükülmüş bir güvercine yuva ettim kal-bimi. Yolunu kaybetmiş bir yolcuya yol oldum. Her sorunun cevabını bula bula şehri yeni baştan onardım.

Sesim sanki benim değil gibi. Bana bile yabancı geliyor.

Sesimin ahengini bulmak için dağ, tepe, ova dolaşıyorum. Kuş sesleri, bir derenin çağıldaması, ağaçlardan gelen hışırtı, rüzgârın inlemesi birbirine karışıyor. Sesim benden çok uzak. Kulağıma değen her yeni ses içime çarpa çarpa değişiyor, içim yeni sesleri de kendine benzetiyor.

Bir hizaya çekerek yönümü, bir daha yola çıktım. Sabah sabah bir çiçeğe selam verdim. Hatta gülümsedim. Sanki daha bir açıldı çiçek. Bir taşı aldım yerden, koydum duvardan düştüğü yere. Sokaktaki çocuklara şeker aldım. Tek tek okşadım başlarını. Daha bir hafifledim sanki. Kanadım olsa uçacağım nerdeyse.

Bu sıcak rüzgârı kim gönderdi böyle? Ne güzel okşayıp duruyor saçlarımı.

Eksik yanı kalmasın aşkın

G ökyüzünün renkleri hızla değişiyor. Renkleri bozan bir bakış takınacağım. Dağ gibi bir sevda yüklenip sırtıma en güzel renkleri ayıracağım. Yüzümdeki elemi dağıtıp, elem çiçeğim solana kadar, aralayıp kapıları denizin gözüne bir rüya bırakacağım.

Ruhum karanlığa aydınlık olsun. Adım sözün bittiği yerde kendini göze vursun.

Bir suyun serinliği yüzümü yeni bir sabaha hazırlarken ben tutturduğum nakaratın sonunu getirmeye çalışan bir seyyah. Sana yakın bir ben olmak için gözünün en yakınında mekânsız bir göçebe olmayı arzuluyorum.

Yağmur vurdukça bedenime sanki bir yanıms eksilecek sandım. Yağmurdan korktukça sanki eriyeceğim sandım. Bilemedim acıyan yerlerimin şifasının yağmur olduğunu. Çöl rüzgârı değmiş kavruk bedenimin yağmurla birlikte yağacağını. Bilemedim yağmuru çıkarınca şehirden, geriye kocaman bir dağ kalacağını.

Sen her gideceğim dediğinde içimde bir yangın başlıyor. Bir çocuk yolunu kaybediyor metropollerde. Bütün yollar çıkmaz sokak. Elim, ayağım, yüzüm kavruluyor sıcaktan.

Bir deniz beni içine almak için dalgalarını salıyor üzerime. Bir rüzgâr tufan olmayı seçiyor ansızın. Su gibi bir renge

bürünüyor elimin değdiği her yer. Sen her gideceğim dediğimde çöle dönüyor içim.

Eskimiş bir sesle konuşmayı deniyorum. Paslı, küflü bir ses olup yankılanıyor sesim.

Yenilemek için sesimi sesine koşuyorum. Sesinin rengi yeniliyor sesimi. Bütün pejmürdeliklerimi terk ediyorum. Adın bir kitabe olarak duruyor karşımda. Bir gedikten sızan billur su gibi sana akıyorum.

Sözümün başına ve sonuna seni koyuyorum. Bir cennetse yaşananlar günah yer etmez burada. Renklerin en güzeli bir buket olsun. Hiçbir eksik yanı kalmasın aşkın.

Geceydi, aya baktım iz oldu

Gece büyük bir sığınak. Gündüzün içinde ne kadar eğretilik varsa gecenin koynuna sığınyor. Şehrin el değmemiş güzelleri, gözü yaşlı anneleri, eşkâlini namluya sürmüş yeniyetmeler, aşk bir tutam isyandır diyen kırık kalpler hep gecenin kalbinde avuturlar kendilerini. Yıldız çektim gözlerime. Ay, yüzümün aydınlığı. Ne kadar ürpertse de karanlık bir ormanın serinliği, gece en çok bir ormana yakışır. Saklar içinde iyiyi ve kötüyü. Geceyi örttüm üstüme. Bir orman gibi.

Gözlerime leylî gibi bir isyan oturmuşken her mevsim bahar olsun istedim. Bahar gibi aralansın kapım, çiçeklensin geçtiğim yollar. Ben aşk diyeyim, tersine aksın sular. Yaşımı, başımı, aklımı altüst eden bir nur kaplasın içimi. Bir eylül isyanıyla karşılayayım baharı. Baharım güzüm birbirine karışsın. Şehrin bütün sokaklarını bildiğim halde yolumu şaşırıyım. Gece doğsun içime. Aşk olsun diyeyim. Nasıl da tersime çevirdin beni.

Acının en çok uzağından korkarım. Uzak düştü mü içime, dilim yangın olsa yetişmez kahrımı anlatmaya. Sanki dağılmaya başladı her şey. İkiye üçe bölündü yollar. Tek kişilikken her şey gözümün önünde dağılıyor bir bir kalbimin nadide bir parçası. Bazen öyle oluyor ki cennetten kovulmuş gibi hissediyorum kendimi. Bir denize düşmüşüm de kıyıda uzaklaşıyorum, kalbim hâlâ sımsıcakken bir bilinmeze sü-

rükleniyorum, kıyıda bir siluet beliriyor, iyilikler telkin ediyor ama ben hızla uzaklaştığımı hissediyorum. Düş kurdum, ayna kırdım, başımdan savuşturdum bütün kara bulutları. Kâr olsun diye...

Geçtim kendimden. Gecedен geçtim, elma ağaçlarının arasından, kara bir sudan. Daha fazla istilaya uğramadan kalbim; rüzgâr dağıtmadan her şeyi, toprak kokusunu yitirmeden ve yağmur dinmeden; karşıya geçecek bir köprü bulmalıyım. Mezarların arasından, yetim çocukların kalbinden, çocuklarını bekleyen annelerin gözlerinden geçip çamurlara bata çıka hesapsız bir yola düşmeliyim. Bileyim ki karşıısı beni sarıp sarmalayacak bir sıcak kalbe teslim; yolumun üstündeki tahta bir köprüden korkusuzca geçirim. Bir geceden geçer gibi sallanan bir köprüden geçirim. Karşıya geçtiğimde bahtiyar bir savaşçıyım, bütün kaleleri kuşatmış bir komutanım. Karşımda berrak ve ışıldayan bir nur.

Kuşlar ne de hızlı geçiyorlar üstümden. Gece olmadan yol alma telaşındalar. Gidecekleri sıcak ülkelerin hayaliyle kanat çırpıyorlar sürekli. Ne güzel bir duygu bu böyle. Sıcak bir kalbe ulaşmak için giremeyeceğim savaş yok. Kuzeyde saldırılara uğramış, güneyde rüyalara yatan bir kalp taşıyorum. Yapamayacağım ihtilal, giremeyeceğim savaş yok bu yüzden. Kuşların kanat vuruşlarındaki bu kutsallığı görüyorum. Azimliler. Biliyorlar ki yolun sonu sınırsız. Bu her şeye bedel işte.

Burayı kimseye söylemedim. Söğütlerin kapattığı bir gizli mabet. Şehrin dışında sayılır. Bir gölge gibi gidiyorum buraya. Kendime has bir yer yaptım. Oturuyorum çimenlerden köşküme. Kalbimin atışını duyuyorum. Bir de su sesi. Gece şehri örtene kadar buradayım. Kalbimin atışını dinliyorum. Beni bulabilecekleri her türlü teknolojik kurmacadan arınmış halde oturuyorum. Kalbimi dinliyorum. Hiç aldatmıyor kal-

bim beni. Yürü diyor, yol senin artık. Aldırma ağyara. Sen diri tut beni. Gerisi zaten sonsuz bir yeşillik.

Gece. Daha bir büyüyor gözlerim. Geçtiğim yolları çiçeklerle donatacağım. İhtilalimi bırakıp eylülün koynuna, kovulmamak için cennetimden, gözlerime gece rengi sürmeler çekeceğim. Varsın boşlukta sallansın eylülün hüznü. Ben en sıcak yüzümle; aya baktım iz oldu. Yüzün yansıdı yüzüme.

Deniz havası

“Gir hadi gir. Toprak gibisin işte. Susamışsın iyice. Bayram etsin dört bir yanın.”

Giremem ki. Denizi, gölü seyrederim ancak. Bu keyif verir bana. İnatlaşma benimle, bırak kendi halime desem daha da beter olacak, biliyorum.

“Tamam tamam. Sen açıl, ben yetişirim ardından.” dedim ama buna kendim bile inanmadım. Baktım, uçsuz bucaksız deniz. Masmavi her yer. Gittim, bastım tekmeyle denize doğru. “Ah ulan deniz, koca koca gemileri taşıdın da ben mi ağır geldim ki batırırsın beni.”

“Sen açıl hele. Tuzlu su bozar beni.” Buna ne İbrahim inandı ne de ben inandım.

Kumlara uzanmak gibisi var mı? Sıcak sıcak değişiyor tene. Ayaklarımı soktum ya suya. Bu da yeter. Aslında derin değil gibi geliyor deniz. Açılısam şöyle diye geçirdim içimden. Atsam kulaçları art arda. Açılısam nasıl olur acaba? Keyifli olacağına eminim. Denizi kucaklarcasına atmalı kulaçları. Açılmalı nefesim yetene kadar.

“Hayrola şair, dalmışsın yine.” sesiyle dağıldı bütün görüntüler. “Ben hayale sen suya daldın, işte farkımız.” dedim. Kafa dinlemeye geldik buraya ama kafam uçtu gitti. Gürültü patırtı, son ses müzik, bağırıp çağıran çocuklar, çocuklarının peşinden koşan insanlar. Kafam tam harman yeri. Televizyon

getirenler, kulaklığını takmış müzikle birlikte hoplayıp zıplayanlar.

“Buralar bize uymaz İbo.” dedim. “Yaylalara açılacağız dostum. Çam kokacak dört bir yan. Yosun değil. Buralar vıcık vıcık.”

“Sen yüzemiyorsun ya, ondan böyle diyorsun şair. Bırak romantizmi. Deniz gibisi var mı?”

“İyidir deniz, tamam ama bu kadar da suyla haşır neşir olmamak gerek. Topraktan yaratılmışız kardeşim. Çamurlaşmaya gerek yok.”

Küçük küçük çocuklar yüzüyor. Şaşıtm kaldım bu işe. Bırakıyorlar kendilerini suya. Su sanki alıp götürüyor onları. Hani çocuk oyuncağı derler ya öyle. Suya dalan soluğu metrelerce ötede alıyor. Ne yapıp edip öğrenmeli şu yüzmeyi. Geçti sende geçti diyor içimden bir ses ama geçmez hiçbir şeyin zamanı. Şöyle ilerleyeceksin suyun içinde. Biraz derinleşince bırakacaksın kendini denizin şefkatli kollarına.

“Hoop noluyor ya.” diyen İbo’nun sesiyle irkildim birden. “Kumda değil kardeşim, denizde yüzeceksin.”

“Yüzmüyorum ya, ısınma hareketleri bunlar.” dedim ama söylediğim söz bana bile komik geldi.

“Sahi ya, sen ne zaman öğrendin yüzmeyi? Lisedeyken bilmiyordun. Üniversitede de Sivas’taydın. Bildiğim kadarıyla orda da deniz yoktu.” deyip bir kahkaha savurdu ki çınladı dört bir yan.

“Benim ellerim, gözlerim Yeşilirmak kokar. Sırılsıklam olurum Yeşilirmak deyince ben. Biz deniz çocuğu değilseniz bile ırmaklar yıkadı yüzümüzü. Bir adım ötem Yeşilirmak’tı. Her damlasında ayak izim vardır orda.”

“Hadi bakalım öyle olsun. Ben biraz daha yüzeyim, oturmaya gelmedik buraya.” dedi ve gitti denize doğru.

Şimdi şunun ardından denize girmek var. Kulaç kulaç yarmak var denizi. Aaaah aaah, hep karaya vurdu yüreğim,

hep ayazlarda oyalandım. Denize değmedi ayaklarım bir türlü.

Denizin kenarına kadar gelmişim. Hafif bir dalga var. Her dalgayla birlikte ıslanıyor ayaklarım. Çocuklar var hemen yanımda. "Hadi yarışalım abi." dediler. Çok uzaklarda bizim İbo. Yalnızca kafası görünüyor. El sallıyor bana doğru. Çağırıyor. İlerledim biraz daha. Çocuklar da benimle yarışmak için tetikteler. İlerledikçe su yükseliyor, dizlerimi de geçti. Serin serin vuruyor tenime. Çocuklar yüzmeye başladı bile. O kadar rahat yüzüyorlar, o kadar rahat suyun yüzünde kalıyorlar ki insan imreniyor.

Bıraktım suya kendimi. Ne olduğunu anlayamadım bile. Yzyor muyum ne? Değişik haller içindeyim. İlerledikçe hafiflediğimi hissettim. Suyun yüzünde miyim dibinde miyim anlayamadım. Değişik bir havadayım. Kimse yok etrafımda. Belki de geçtim herkesi. Zaten ses falan da duyduğum yok. Suyun stndeyim. "Helal sana deniz. Batırmadın beni. Helal sana deniz." Haykırıyorum avazım çıktığı kadar. Kendim bile duyamadım sesimi.

Deniz havasının kerameti bu olsa gerek. İyice sakinleşti bedenim. Karardı gözlerim. Bu âlemde değilim sanki. İyice sakinleşti her taraf.

Gözlerim denizde kaldı

A rkamda ne kadar ses bırakacağım belli değil. Önümde kaç acı yitip gidecek? Gelişim tuhaftı, gelişim bir acemi ürperti. Eflatun bir ışık var üzerimde. Bu rengi nerden hatırlıyorum bilmiyorum. Dünyanın bütün ezgileri kulağımda. Her köşeden yeni bir ses yükseliyor. Her sesin ayrı bir rengi var bende. Rengârenk oldum.

Tutunacak bir dal arıyorum. İnzivada bir kalbim olsun istemiyorum.

And olsun güneşi her gün doğdurana,
Beni ben yapana,
Kalbime aşkı düşürene.

El yordamıyla bulacağım aşk denen bereketi. Yüzümü döneceğim sıcak rüzgârlardan yana. Sana benzesin diye gecem gündüzüm, seni ezberliyorum sürekli. Ne zaman karanlığa düşse yolum felahım oluyorsun. Üfle en kutsal nefeslerini üzerime. Geceye gece eklemeyen aydınlığım ol.

Mevsimlerin hükmü kalmadı bende. Geçip gidiyor her mevsim endamına yakışan güzellikte. Takvimleri değiştirmeyeli çok zaman olmuş. Sarı yaprakları görmeyeli... ne rüzgâr var şimdi, ne yağmur, ne fırtına. Geçip gitse de mevsimler bende artık mevsim hep bahar. Ne çok üşürdü bedenim, ne çok titrerdi. Artık sükûnete erdi her yanı. Dilimi çözdü aşk.

Nakaratlarını öğrendiğim bir hayatı yaşamaya başladım.

Bunun adına monotonluk denemez. Öyle bir nakarat ki bu her defasında yeni bir sürprizle kapımı çalıyor. Kuşlar konup konup duruyor başıma. Nefesim açılıyor. Sanki bütün yolları bitireceğim sanıyorum. Derman geliyor dizlerime. Sen geliyor-sun. Gelişinle melekler geliyor, güneş geliyor, sonsuz bir aydınlık gelip duruyor yüzüme. Gelişinle melekler de geliyor.

Ey gizemi içinde sevgili. Bütün öznelarini bula bula tamamlıyorum seni. Eksik yanın kalmayacak bende. Ezberimdesin, yüzüme yansıyor yüzünün aydınlığı. Bütün gizemlerini bu aydınlık çözüyor. Rüzgârını gönder, sana savrulayım. Sana çıksın yolum. Müptelân olayım. Gizeminin kuytularında kendime bir huzur cenneti yapana kadar gözlerinin karasında kalayım. Bir tütsü gönder, yolumu bulayım.

Uykularımdan uzaklaştığım bir gece yolumu gösterecek bir işaret beklerken bir yıldız parladı gökte. Hiçbir yıldıza benzemeyen bu yıldız tutundum. Aldı beni; dağlar aşırđı, tepelerden uçurdu, kuşlara komşu yaptı. Sana getirdi. Kayboldu yıldız. Yıldızım oldun.

Ölümü hatırlatan suskunluklardan uzak duruyorum. Hadi konuş desen su gibi konuşacağım. Çağıltımdan kelimeler aşka gelecek, cümleler kanatlanacak. Haddimi aşacağım ve bütün cümlelerimi aşka boyayacağım.

Bir ağaç gölgesi bulup serinliğe kavuşana kadar,

Bu yolların yakasını bırakmayacağım.

Gözlerim denizde kaldı. Okyanuslara ulaştı. Sana ulaştı.

Sen güldün. Şehre yağmur yağdı.

En çok bana yağdı.

“Uçurtmamı rüzgâr yırttı dostlarım”

Bazı güzelliklerin mevsimi olduğuna inanırım. Ancak o mevsimde anlam kazanır o güzellik. Çiçek bahara, sararmış yapraklar güze, karpuz yaza yakışır. Mesela kışın ortasında manavların göbeğine kurulmuş kendini ağırdan satan karpuzlara hiç yüz vermem. Yapay gibi gelir bana, plastik gibi görürüm mevsimsiz yapılan her şeyi.

Esip duran rüzgâra da en çok uçurtmayı yakıştırırım. Nazlı nazlı süzülen bir uçurtmanın ardına düşüp gitmek, onunla birlikte süzülme bulutların arasında; tarifsiz bir mutluluktur. Hiç uçurtma uçurtmamış birine bunun mutluluğunu anlatmak imkânsızdır. Bazıları için boş iş, çocuk işi gibi gelir bu serüven ama benim için en önemli bir uğraştır uçurtma yapmak ve uçurtmak.

Çocukluğumda uçurtma yapmak şimdiki kadar kolay değildi. Öyle ince, hafif çıtalar bulmak, rengârenk kâğıtlarla uçurtmayı süslemek mümkün değildi. Uçurtma için özel ip falan da satılmazdı. Çıta yerine mısır calazı dediğimiz mısırın gövdesini, renkli jelâtin yerine gazete kâğıdını, yapıştırıcı yerine de annemize binbir yalvarmayla hazırlattığımız hamuru kullanırdık. Uçurtmanın kuyruğunu da yine kâğıtlardan yapardık. İpimiz de annemize çaktırmadan aldığımız yorgan iplikleri olurdu.

Adapazarı'ndaydım o zamanlar. Şeker Mahallesinde otu-

ruyorduk ve mahallenin en iyi uçurtmalarını ben yapıyordum. Benim ilk uçurtmamı da babam yapmıştı. Babam nerden öğrenmişti uçurtma yapmayı bilmiyorum ama benim uçurtma ustam babamdı. Bahar rüzgârları başlar başlamaz evimizin bahçesi bir atölyeye dönüşürdü. Eline birkaç parça malzeme geçiren bizim bahçeye gelirdi, başlardık uçurtma yapmaya. Sonra doğru tarlalara. O zamanlar sıra sıra apartmanlar doldurmamıştı mahallemizi. Dört bir yanımız tarlaydı. Her yer bizim için oyun alanıydı.

Uçurtmalarımız için tek tehlike düğüm düğüm olan ipimizin kopmasıydı. İp kopup da uçurtmamız kaçınca peşinden koşardık. Stadın yanına kadar giderdi uçurtma. Oraya ulaştığımızda bazen çocuklar uçurtmayı ele geçirmiş olurlar, onlarla girdiğimiz yoğun mücadeleden sonra birkaç hasarla da olsa alırdık uçurtmamızı. Sonra kaldığımız yerden devam ederdik gökyüzündeki seyahatimize.

Hâlâ yaparım uçurtma. Artık sebep çocuklarım ama şu da bir gerçek ki için için beklerim uçurtma mevsimini. Gökyüzündeki uçurtmaları gören kızımın: “Hadi baba uçurtma yapalım.” demesini beklerim. Özel çıtalarla, renkli kâğıtlarla, sıırım gibi ipimizle yaparım uçurtmamızı, bu kez Adapazarı'nın değil Tokat'ın rüzgârına kaptırıp kendimizi, koşarız bir kuyruklu uçurtmanın ardından.

Geçen yaz Adapazarı'na gidince de dayanamayıp yaptım bir uçurtma. Çocukluğumun tarlaları sitelerle dolmuş. Bırakın uçurtma uçurmayı adeta adım atacak yer kalmamış. Şehrin yeni yerleşim yerinde bulduk boş bir alan, saldıık uçurtmamızı gökyüzüne. Peşimde çocuklar, yeğenler, mahallenin çocukları. Bizim uçurtmayı geçen yok. Uçurtma uçurmanın keyfini çıkarana kadar süzöldü uçurtmamız.

Artık eskisi gibi değil gökyüzü. Rüzgâr esip durdukça bakıyorum gökyüzüne ama tek uçurtma bile yok. Çocuklar eğlenceyi başka yerlerde arar oldular demek ki. Dijital kuşat-

ma onları da iyice kuşattı. Yıllar var ki misket oynayan tek çocuğa rastlamadım. Yanımdan koşup giden hiçbir çocuğun ceplerinde misket şıkırtısı duymadım. Ellerinde cdler, dijital ve mekanik bir kurmacada mutlu olmaya çalışan ve kendileriyle yarışan yalnız çocuklar.

Tadı kalmadı dünyanın, bu kesin. Mutlu olmayı bile becermeden büyüyor çocuklar. Bir uçurtmanın ipine sınıksarı sarılmadan, gökyüzüne bakarak düşler kurmadan, misketlerin şıkırtısını duymadan, toza, kuma belenmeden plastik ve dijital bir fanus içinde birden büyüyor çocuklar.

Çocuklarının elinden tutmalı babalar. Her gün biraz daha kötüye giderken dünya, onlara çocuk olduğunu hissettirmek için vakit buldukça açılmalılar yeşilliklere. Bir çocuğun ne kadar büyük mutluluklara ihtiyacı olduğunu görmek için ve bir çocuğa çocukluğunu yaşatmak için birkaç çita, renkli bir kâğıt ve bir ip yeterli. Her şey bir ipin ucunda saklı. Deneyin ve görün. Çocuklarınızın anlatacağı bir çocukluk anısının olmasını istemez misiniz? Günöbirlik telaşlar, bunaltan mesai saatleri, aklımızı başımızdan alan krizler. Biz boğulurken bütün bunların altında, cezayı çocuklarımız ödemesin. Düşlerinizi rüzgârlar yırtmadan salıverin uçurtmalarınızı gökyüzüne.

Aşk nedir bilmeden

Tanımsız bir hayatım olsun istiyorum. Kalıba sokulmuş tüm tanımlamalardan uzak, içimde dolup taşan bir coşkuyla yaşamak ve bütün sıradanlıklardan sıyrılarak ah aşk! demek istiyorum. Bütün sevmelerin bir acıyan yanı vardır. Aşk varsa acı vardır, hissetmek varsa dil bestedir aşk.

Söylenmemiş sözler gibidir aşk. Dile kadar gelip takılan, bir türlü gün ışığını görememiş esrarlı bakışlardır. Aşkın tanımını karşısında mezarını yadırgayan bir ölü gibiyim. Benden olan bir şeyin tarifini nasıl yapacağımı bilemeden suların çekilmesini bekler oldum.

Aşk yenilenmek midir? Sabaha uykusuz uyanmak, boş gözlerle bakmak mıdır her şeye? Yangının küllerini kendisi savurmak mıdır? Bir çiçeği koklamak, bir nilüfere ulaşmaya çalışmak, çocukları sevindirmek, yeni bir şarkıya başlamak...

Serseri uykularımı kovalıyorum. Bütün bulutlarımı dağıtıyorum. Hiçbir şey yerinde olmasın artık. Her şey tersine dönsün. Postacı mektup getirsin. Yapraklar dökülmesin. Şiirler okuyalım gece vakti şehrin en büyük parkında. Sevmek dendi mi bütün sular dursun, aşk dendi mi ters aksın ırmaklar. Benim bu pejmürdeliğim gitmez, biliyorum. Yapıştı kaldı üstüme.

Bir hikâyeyi yaşamamanın özlemini çekiyorum. Sonunu

benim kuracağım bir hikâyem olsun istiyorum. Ben aşk dediğimde kabul gören bir kalbin var olduğu bir hikâyem olmalı. Aynı rüzgârın savurduğu, aynı yağmurun ıslattığı bir aşk olsun. Uzak olsa da mesafeler yakın olsun gölgeler. Rüyalar olsun leylakların koktuğu, menekşelerin açtığı. Gelişlerin bir şölen gidişlerin ağır olduğu bir aşk olmalı hikâyemde. Susuşların bir yangın, konuşmaların bir ferahlık olduğu sonu iyi biten bir hikâyem olmalı.

Gitmek bir gülün boynunu bükmesi ve bir dalın kırılması. Yüreğim gökyüzü. Aşk nedir bilmeden yaşadığım ne varsa kabulümdür. Yaşadığım aşksa o da kabulümdür. Gitmek acı bir lokma. Yutkunurken, boğazıma bir acı dokunuyor. Adını koymak istemiyorum bunun. Her türlü sınırdan, şekilden, uzak durmalı aşk.

Ay dokunsun tenime. Bu aydınlık yeter yolumu bulma. Sükûta bürünse de kâinat, içim ürpermeden alabildiğim kadar yol alayım. Bir el uzatma mesafesindeyken iyi dilek kuşları, kırmamak için kristal bir duruşu uzağa düşecek elim. Yaşadığım aşk mıdır bilmiyorum? Bildiğim, sularımı ters akıtan, ayaklarımı kumda bırakan: "Bildî tamam âlem kim derd-mend-i aşkım / Ya Rab henüz halim bilmez m'ola yârim" de-dirten bir derde giriftar olduğumdur.

Bir ırmaktan geiyorom

B iraz daha eğilirse ırmağa değecek söğüt dalları. En çok da bu söğütlerin narin narin salınmasını seviyorum. “Yine yeşillendi söğüt dalları” diyor ya türkü, yeşillenmeye başlayınca söğütler, bu türkü dolanıyor dilime. Bir sğüdün gölgesi gibisi yok. Ne kadar ferah böyle, ne kadar dinlendirici. Söğüt dallarından at yapardık ocukken. Bir de kaval. Bir söğüt dalından aldığımız hazzı şimdi alamıyoruz. Ancak serinliği değiyor içimize.

Esmer bir gülümseyiş olsun istiyorum yüzümde. Aynı ocukluğum gibi. Esmer bir bakışım olsun hataya karşı. İrmaklara kâğıttan kayıklar yapıp salayım, hayaller kurayım denizlere ulaşacak.

Ne çok ırmak varmış dünyamda böyle. Dört bir yanım ırmaklarla çevriliymiş. Sonradan fark ettim bunu. Önce Sakarya ile ıslatmışım ayaklarımı. Ne serin suymuş o öyle. “Bir yanda akan benim öbür yanda Sakarya” diye şiirler okumuşum akıp giden suya karşı. Yaman bir delikanlı, kabına sığmayan bir ırmakmışım o zamanlar. Sonra Kızılırmak gelmiş yanı başıma. “Kızılırmak kadar asiyim şimdi.” diyerek meydanlarda savrulmuş yüreğim. Hırpalanmışım, kenarda kaldığım olmuş. Asi bir ırmakla avutmuşum gençliğimi. Ve Yeşilirmak yanı başımdan akar olmuş. Yeşil budur dedirten bir ahenkle, şehri ikiye ayırarak ve sğütten saçlarıyla salınıp

durmuş efkârımı dağıtmak için. Ne çok ırmak varmış böyle, beni alıp götürten.

Kendimden bile tenhalamaya çalışıyorum kendimi. Uzun yıllar arayıp da bulduğum bir şeyi kaybetmemek için yumruklarımı sıkıyorum, ırmak kenarına gidiyorum, akan suyu seyredip “sabret kalbim” diyorum. Kalbime telkinlerde bulunuyorum. İçimde tufanlar var. Bir kez olacak tufan. Gemimi sağlam yapmalıyım, açılacağım deniz oldukça çetin. Her ırmak gün gelir ki bir denize dökülür. Ben buldum yatağımı. Irmağım akacak denize. Denizi küstürmemek, denizi incitmeden akmak... Budur benim dileğim.

Kahkahan dağlarda yankılansın. Hüzününü ırmaklar alsın. Bir masal gibi beklenmedik olsun her şey. Yeni bir mevsim olsun adın. Beşinci mevsim ol. Adını ben bulayım.

İrmak kenarına gidiyorum sık sık. Balık tutan çocuklar, taş sektiren çocuklar. Ne de çok yaklaşıyorlar çocuklar ırmağa. Akan bir su olmalı insanın yakınında. Karşılığı görebildiği, aktıkça serinlik sunan bir ırmak olmalı. Ayakların değince ırmağa için dışın bahar olmalı.

Kendimi sende bulmak için kelimelere sığınyorum. Cümlelerim sur gibi duruyor içimde. Her yanım bir cenge hazır. Ha başladı ha başlayacak. Biliyorum ki ırmaklar çağlıyor içimde, biliyorum ki ırmaklar benim için akıyor. Ağır ağır giriyorum ırmağa. Islandıkça tenim dupduru oluyorum. İlerliyorum, ilerledikçe yenileniyorum. Çıkıyorum sudan. Esmer bir serinlik kaplıyor her yerimi.

Bir umut yolculuğu benimki

Demir raylar üzerinde yürümeye çalışırdım çocukken. Evimizin arkası fabrika, fabrikanın yanında demir raylar. Rayların üzerinde yürümeye çalışırdım, kulağımı raylara dayayıp tren geliyor mu diye beklerdim. Sonradan yolcusuz trenler gelirdi, yük trenleri. Trenle yarışlar yapardım ve kazanan ben olurdu. Tren bizim oraya gelince yavaşlardı çünkü. Yavaşlamış da olsa bir treni geçmek bana tarifsiz mutluluk verirdi. Cebimde misket, koşardım sonra oyuna. Ne çok isterdim bu trenlerin bir yolcu treni olmasını. Durup yolun kenarına, yolculara el sallamak. Gidenleri bir bir göndermek.

Yolcu trenleri uzaktan geçerdii. Daha uzun, daha süslü trenler. Annemden habersiz giderdim oraya. Kollarım yorulana kadar el sallardım. Bana da el sallayanlar olurdu. Ah! Ne saadet. Bir gidişin verdiği hüznü sallanan ellerle dindirmeye çalışırdım. Hiç tanıdığım olmasa da trende, gitmek bir hüznün başlangıcıydı bende.

Gitmek, bir kırlangıcın kanadının kırılması, bir martının gözlerini bırakması denize.

Gitmek, bir kuyuda bırakılmak çölün ortasında.

Gitmek, en kutlu sefere, içinde çırpınıp duran kuşlarla birlikte.

Kalmak buralarda boynu bükük, geçecek bir kervanı beklemek.

Kollarım kırıldı sanki. Kolum kanadım kırık derler ya, öyle işte. Kalmak, böyle de bir acı verirmiş insana. Bunu da öğrendim. Her köşe başını bir umutla dönsem de çıkmaz sokakta kalıyorum. Çıkmaz sokaklar vardı çocukluğumun mahallesinde. Her oyunda oraya saklanırdım ve hemen bulurlardı beni. O zamandan beri saklım gizlim olmasın diye meydana kaldım hep. İstilaya hazır biri oldum. Her kuşatmada savunmasız kaldım.

Bir de tedirgin halim vardır benim. Kendim için değil, karşımdaki için titret durur bedenim. Kendimden geçtim derim sık sık. Kendim kalsın bir köşede. Ben yerle bir olacaksam da karşımdaki ayakta kalsın. Ben kaybedeceksem de girdiğim her savaşı, karşımdaki zafer üstüne zafer kazansın. Eksik cümleler bırakıyorum. Sonunu kimsenin tamamlayamayacağı, içimde devinip duran cümleler bırakıyorum.

Sanki bir uyuşma var. Yeni yeni başlıyor. Parmak uçlarımdan başlayıp her yanıma saracak az sonra. Beni yere serecek bir uyuşma. Tuhaf bir hal bu. İstemesem de gözlerim direnmeye çalışsa da olmuyor. El sallıyor içimden bir el. Ben de bir yolculuğa çıksaydım diye düşünüyorum. Hesapsız, plansız bir yolculuk. Gözlerim kapanmaya devam ediyor. Ben düşünüyorum yola. Göz açıp kapayınca kadar ulaşıyorum menzile. Her yer ışıltılı. Evet, burası arzuladığım cennet. Onlarca kapı var karşımda. Hangisinden girsem diye düşünürken bir ses; "Bütün kapılar aynı yere çıkar burada." diyor. Giriyorum en yakın kapıdan, yeni bir dünyaya girer gibi. İçimde tarifsiz bir mutluluk. Gözlerimi açamıyorum. Biliyorum, ben bende değilim. İçimdeki bütün yabancı kuşlar havalanıyor. Pırıl pırıl oluyor içim dışım.

Çoğalıyor sesim konuştuğça

En içli sesimle konuşmak istiyorum.

A klımdan ne geçerse, dilime ne düşerse, rüzgâr kulağıma neyi fısıldarsa öyle konuşmak istiyorum. Akşam olsa ve bütün şarkılar sussa. Kimsenin hikâyesi kandil gibi asılı durmasa gökte. Kuşlar kanatlarını en sessiz şekilde çırpalar. Deniz, dalgalarını en yumuşak haliyle gönderse sahile. Sussa kâinat. Çakıl taşları ayağıma takılmasa. Ben en içli sesimle konuşsam dünyanın ortasına. Yıldızlar dursa, sular durulsa, sesimin yankısı dalga dalga dağılsa dünyanın dört bir yanına. Kaybolan bir hazinenin ardına düştüm. Her yer sessiz. Güneş kayboldukça sarardı her yan.

En acı sesimle konuşmak istiyorum.

Ah kalbim. Bir sözle yere serileceksin, bir sözle eriyeceksin. Tozlara beleneceksin, balkonda yalnız kalmış bir çiçek gibi hüznünü kendine dinleteceksin. Güvercinler gelip geçecek yanından. Omzuna konacaklar, sen yol dedikçe onlar tutacak seni. Sözler duyacaksın hiç duymak istemediğin. Konuşmak istedikçe harp sesleri duyacaksın. Bir yaprağın ucundaki şebnem gibi titreyeceksin, ha düştün ha düşeceksin. En acı sesimle konuşacağım. Buradayım diyeceğim. İşte kalbim.

En çocuk sesimle konuşacağım.

Rüyalar devşiriyorum çocukluğumdan. Bir gece yıldızların ardına düşünüyorum, bir gün gökkuşağının ardındayım. Taze çiçeklerden kolye yapıyorum, papatyalardan taç. Goncanın kokusunu alıyorum, gelinciklerin rengini. Yolunu kaybeden bir kuş gibi kaybolup gitmek istiyorum. Hem ürkek hem cesur. Bilmediğim yerlerde tanımadığım insanlara karşı konuşmak istiyorum. Bana veda etme demeliyim. En çocuk sesimle öylece konuşmalıyım.

En yeni sesimle konuşacağım.

Senden gelen ne varsa kabulüm. Senden olan ne varsa bendendir. Kalbimin sırrı, gecenin hüznü, zamansız gülümseyişler, acıları dağıtan bir öykü gibi yaşamak hayatı. Yabani kuşlar uğramıyor artık buralara. Bulutlar hüznü anlatmıyor. Başımı yastığa koyduğumda, şiire başladığımda, ırmağa bir taş attığımda sesim yenileniyor sanki. Yeni bir sesle konuşmalıyım. Yeni sesim renk olmalı yüzüme.

Bir destan gibi konuşacağım.

Yaşadıkça değişecek her şey. Yürüdükçe yenilenecek yollar. Kokladıkça coşacak çiçekler. Kayboldukça bulacağım kendimi. Sesine değdikçe sesim barışa gidecek bütün savaşlar. Gülümsemeye dönecek bütün ağlamalar. Tarih değişecek konuştuğumda. Kapılar açılacak. Zaferle gülümseyeceksin kapıların ardından. Hoyratça harcayacağım gençliğimi. Bütün meydanlar cenge tutuşsa da bir destan başlatır gibi konuşacağım ben. Sonu güzel biten destan türküsü tutturacağım. Zaferlerle tazeleyeceğim yüzümün eskisini.

Hele bir yağmur yağsın

Çöldeyim. Sürüklüyorum ayaklarımı. Kumlara bata çıka bir yol bulmak için ilerliyorum. Gece bastırıyor, çöl rüzgârları eşip duruyor. Ay yarılıyor birden. Aydınlanıyor çöl. Bir serap diliyorum. Tenim bana yabancı ben yabancısıyım kendimin. Çöl aklımı başımdan alıyor. Gece ilerledikçe soğuyor çöl.

Gözlerimi kapattığımda çöl oluyor her yer. Masal değil yaşananlar. Ne çok yalan vardır onların içinde, ne çok çocukluk. Ama sevdiği için dünyayı karşısına alan, orduları allak bullak eden âşıkların mekânıdır masallar. Gözlerini kaçırdığında çöl olan o büyük deryayı bir masal gibi geçeceğim. Çocukluk yapacağım sık sık. Seraplar göreceğim büyük bir ordu ardımda. Ulaştığım ilk serapta sırlıklam olacağım.

Yine zevrak-ı derunum kırılıp kenare düştü

Yürüdükçe sanki kalbimden bir şeyler saçılıyor sanıyorum. Yürüdükçe dağılacağım. İyice kuruyor her yanım. Yağmur başlasa, değişecek her şey. Bir yağmur yağsa ben de yağacağım. Saklı bir cennet kurmak istiyorum. Kimsenin bilmeyeceği, bilemeyeceği. Kalbin rehberin olacak.

Bize hisse-i mahabbet dil-i pare pare düştü

Payıma düşen her şeyi kabullenerek yürüyeceğim. Ellerimle onaracağım yıkılan her şeyi. Gelişim suskun olmuştu.

Bir köşede beklemesini iyi öğrendim. Her şeyi zamanında yapmayı, dağılan bir kalbi toplamayı, uzun cümleler kurmayı... Ne efsunlu bir ürpertiymiş senden bana ulaşan. Ne tanımsız iksirlermiş kalbime sürdüğün. Senden gelen her nağme titretiyor gönül telimi. Bir sitare. Evet, yolunu gösterecek bu olmalı. Say ki depremde kaldım, bir ışık kurtaracak enkazdan beni.

Erişip behara bülbül yenilendi sohbet-i gül

Bunu bekliyormuşum sanki yıllarca. Çölde bir serap, damarları çatlatacak kadar arzulanan yağmur. Sağnak sağnak yağmurlar dökülsün. Tepeden tırnağa ıslanayım. Kuzeyden güneye, doğudan batıya bütün coğrafya şenlik yerine dönsün. Bağdat'a dönmüş şehirlerimi ancak bu yağmur kendine getirir.

Bir masala başlayayım. Yalan da olsa dinle. Düş kırıklıklarını dağların ardına saldım ben. Ne çok acı varmış ne çok saadet. İçimin çölleri bir rüzgâr savursun. İçli bir nağme dokunsun bana. Yağmur bastırsın birden. Yağmurun sesi, toprak kokusu, her yağmur damlası ile yenilenecek çiçekler. Yeni filizler versin toprak. Böyle olur diyeyim yaşamak, böyle olur tersine döndürmek dünyayı Ya Hû.

Kalbimin başkenti

Müzik başlıyor, her yer sıırılsıklam. Sağanak bir müzik değiyor kulaklara. Yeraltından gelen bir ritim bu. Yeraltından başlayıp ağır ağır yükselen, göğe değecek bir yankı. Günler geçiyor, haftalar geçiyor, gece alımlı bir yıldızla birlikte süzölüyor içeri. Karanlık bir ürperme sarıyor içimi. Gece ve karanlık. Şiire dair her şey var. Gece ve karanlık. Sarsıla sarsıla okunan şiirler.

Ay tutulacak, gece öyle asılı duracak gökte.

Alnımı bir rüzgâra dayıyorum. Bir kuş beni kanatlarına alacak, uçuracak en yükseğe. Kesme taşlarla bezenmiş bir kaldırım. Her yer salkım saçak çiçek. Öyle bir koku yayılıyor ki etrafa bayıldım bayılacağım. Saçlarımı savuran rüzgâr gelip uzaklardan alnıma yerleşiyor. Yolumu her değiştirdiğimde bakıyorum yollarım bana çıkmış. Hangi ülke olsa da fark etmiyor. Haritada bütün ülkeler bana çıkıyor.

Görkemli bir ağacın gölgesinde nefes nefeseyim.

Her bir yandan çiçekler fışkırıyor.

Her çiçeğin arkasından yüzüm beliriyor. Her çiçeğin arkasından yeni bir yüzüm beliriyor.

Bir bir topluyorum çiçekleri. Bir yeniçağ tablosu çiziyorum.

Yüzüme yansıyan bir isim. Bir çark-ı felek, yüzümün en
issiz halini koruyacak sesim.

İyice soğudu akşamlar. Geceler soğudu. Güneş gitti, gide-
cek. Yüzümün en ıssız halini alacağım, ısıtacağım yüzümü.

Biraz sonra geçmekte olan kalacak burada.

Biraz sonra yeni bir âleme dönecek dünya.

Her şeyi bulmak istediğim gibi bırakıyorum.

Gökyüzünü bulmak istediğim gibi geceye emanet ediyorum.

Bir deniz. Dalgasız bırakıyorum kıyıda.

Az sonra ruhuma degecek bir ruhla buluşacağım.

Kalbime aldığım lirik senfoniye çoğalta çoğalta, bir ışığı
kendime kalkan yapıp her sabah, rüyalarımı hayra yoracak
bir dervişin ardına takılarak, yanıp yanıp sönenek gündüzün
ortasında, kırık dökük bir cümle gibi yürüyeceğim.

Kalbimi kuş yapıp üç şehri geçeceğim. Gececeğim üç şeh-
rin üstünden üstümdeki ağırlıkları bırakarak. Üç şehri yerle
bir edeceğim. Kalbimin başkentini buldum. Başkentimin üstünde serazat kuşlar gibi süzüleceğim. Ey yıkık şehirlerim benim. Hoyrat geçmişim. Büyüsü bozulmuş şehirlerim. Ah başkentim benim. Bir bulut olarak üzerinde kalayım.

Serinliğimi bir buluttan aldım. Şehre yağmur olarak yağacağım.

Postane önünde kiraz ağacı

Türkünün böyle olmadığını biliyorum. Benim kastettiğim yer postane ve onun önündeki kiraz ağacı. Hastane önündeki incir ağaçlarıyla hiç ilgim yok. Hatta bugüne kadar hiçbir hastanenin önünde incir ağacı da görmüşlüğüm yok. Benim tutkum, baharın müjdecisi olan ağaçlar ve onların süsü çiçekler.

Tokat'ta baharın habercisi olarak saydığım işaretler var. Öyle yalancı bahar görüntülerine pek meyletmem. Baharın geldiğini benim için pekiştiren en büyük emarelerden biri merkez postanenin önündeki kiraz ağacıdır. Bir çiçek ancak bu kadar yakışır bir ağaca. Patlamış mısır gibi açan çiçekleriyle kiraz ağacı her ne kadar postanenin önünde olsa da bütün şehrin süsüdür adeta.

Pek çok kişi farkına varmaz bu güzelliğin. Belki yıllardır önünden geçiyordur da o güzelim ağacın bir gelin gibi süslenişinden bîhaberdir. Hayatın koşuşturması, iş, güç gibi bahanelerin ardına gizlenerek görmezden gelinse de kiraz ağacı, emre itaat edercesine aksatmadan tam zamanında salar çiçeklerini üzerimize. Kirazının tadına bakmak bugüne kadar nasip olmasa da benim işim onun çiçeğiyledir.

Hayatın telaşı içinde geçip giderken zaman, ne çok şeyi görmezden geliriz öyle. Farkına sonradan vardığımız o kadar çok güzellik var ki göz açıp kapayıncaya kadar elimizden uçup gidiyor. Bir bakıyoruz geçmiş zaman. Çiçekleri koklamaya fırsat bulamadan bir de bakmışız geçmiş bahar. Ah edip inlemenin faydası yoktur artık.

İhmale gelmiyor bazı güzellikler. Elden kaçtıktan sonra üzülmenin faydası olmuyor. Vaktinde olmalı birçok şey. Vaktinde koklanmalı çiçek. Vaksiz olunca sevinçler pek de anlamı kalmıyor.

Çocuklar büyüyüp giderken onları iş, hayat, günün yorgunluğu bahaneleriyle ihmal etmek en büyük ihanettir. "Her şey onlar için" bahaneleriyle çocuklarını kreşe, yuvaya terk ederek onlara iyi bir gelecek kurmak için koşturanlar çocuklarının kokularını duymak istediklerinde bazı şeyler için çok geç olabilir.

Bir bahar çiçeği gibi koklayarak seviyorum çocukları. Kucağıma aldığımda sanki bütün dağ çiçeklerini kucaklamışım gibi içim dışım çiçek oluyor. Dağıtabileceğim ne kadar sevgi varsa içimde onlara sunmak için dizlerime derman aşıyorum.

Yüksek bir duvarın üstünden bir kuşun havalanması gibi hercai bir sevinç dolarak içimde seveceğim seviceklerin en güzelini. Gördüğüm her çiçeğe selam verip şehrin en rüzgârlı tepesinden uçuracağım uçurtmamı. Uçurtmanın sallanan kuyruğu beni çocukluğuma bağlayan bir sevinçle salınıp duracak. "Keşke" diyeceğim bir çocukluğum olmadı. Ceplerimden misket, elimden uçurtma ipi, kucağımdan elifbâm eksik olmadı. Çok çiçekler topladık dağdan bayırdan. Ellerim zamanı gelince ceviz karası oldu, zamanı gelince badem koktu parmak uçlarım.

Farkına vararak dört bir yanın, çiçekleri içimize çekerek

yaşamanın tam zamanı. Yarın diye bir muammaya ertelemek gerek bir çiçeğin nazlı davetini. Uyandırmak için uykuya dalmış kalpleri; buluşma yeri olarak kiraz ağacının altı, misket oynayan çocukların yanı, bir uçurtmanın gölgesi seçilmeli. Şu akıp giden dünyada kalbimize dokunacak kaç tane gülücük kaldı ki?

Söz düşecek dilime

Hayat bir devr-i daim. Ne kadar da hızlı değişiyor her şey. Bir yıldız kayıyor usulca. Bir çocuk yolunu kaybediyor. Bir rüzgâr zamansızca saçlarımı dağıtıyor. Bu mevsimi sevmeli miyim yoksa sevmemeli miyim? Ağaçlar bile yapraklarını terk ediyor. Yapraklar renklerini terk ediyor. Dağ, bayır, dört bir yan rengini kaybediyor. Bu kadar kayıp arasında ben kazanan olmak için sımsıkı sarılıyorum söze.

Dünyamı nurunla çevreliyorum.

Pencereden baktığımda görünen küçük tepeyi gizemli bir mekân gibi seyrediyorum. Sanki az sonra tepenin ardından atlılar görünecek ve bütün hesapları alt üst edecek diye bekliyorum. Savunmasız olmak demek ne demektir bilmediğimden, teslim olmaktan başka bir yol bulamıyorum. Gördüğüm bu son rüyayı da yorumlatamadım. Ne kadar yorumlatsam da doğru çıkmıyor hiçbirisi. Tepenin ardından güneş doğarken uyudum uyanıyorum. Uyudum mu uyumadım mı bilmiyorum. Bu güneş üzerime doğuyor. İçimi aydınlatıyor. Bunun rüya olmasına imkân yok. Tastamam dünyadayım.

Güneş doğdukça içime, yenileniyor yeni baştan gövdem.

Bir rüya ülkesinin tulsımına kaptırdım kendimi. Her şeyin rüya gibi yaşandığı bir ülkenin hayaliyle yaşıyorum. Ev-

lerin, sokakların, nehirlerin, insanların bir rüyayı yaşadığı bu yerde olmayı arzuladım. İstedığın her şeyin gerçekleştiği, bir yerden bir yere göz açıp kapayıncaya kadar gidilen bu ülkede olmalıyım

Rüyalarımı gerçek edecek bir rüzgâr girecek kapıdan.

Şehrin ışıkları bir bir sönünce o zaman şehri daha bir kabulleniyorum. Sanki şehir benim oluyor. Kimse kalmayınca, herkes koyu bir sessizliğe bürününce her cadde benim, her sokak bana çıkıyor. Yolumu kaybetmekten korkmadan bilmediğim sokaklara giriyorum. İçimde hiçbir ürperti yok. Eskiden böyle zamanlarda sanki biri beni arkadan takip ediyor sanırdım. Arkama bakmaktan korkarak içimde tarifsiz bir ürperti, yürürdüm. Artık öyle değil.

Sözcükler içimde bir devrim başlatıyor.

Sevgimi içimde taşımanın faydası yok. İçimin duvarlarına çarpa çarpa ancak beni onaran sevgimi dilime düşürmeliyim. Sayısız kez haykıracağım sevgimi. Dağlara, taşlara, akan suya, güz güllerine...

Söz düşecek dilime, ilk harfi aşk olacak.